

வீரமாதேவன்

அல்லது

விஷத் துகல்.

— *Chrysomelidae* —

உட்குபுத்தங்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் - பிரதமர் கார்த

SECRET

வீரகரதேவன் — அவன் மகன், பின் அரசு
 உலகன்.

சாயலிம்மன்	வீரமாதேவனின் மரபு
சுமரலிம்மன்	சிதம்பரமன்னன்

நாஸ்திகத்தேவன், போதாய், கைத்தாய், பிசு

பி. ஏ. சிவசுந்தரம் : புதுச்சேரி.

தத்தாத்திரேயமுனி டர் முனிவர் -

விடுதலைப் போராட்டம் - சாபுரி மீது
போராட்டம்.

வினா 1175.— திரு. சி. பரமசிவன்

உதாரணம்: - விஜயபாஸன் கல்வி.

உலியா ஊலி ம்மன் -- வெளிதம்பலன்

184

சென்னை நகராட்சி ஆணைப்படிப்புக் கல்வித் துறை

சாதித்த

புத்தவாணிமலன்.—சாத்திரசே

३२१११.

சென்னை 11.11.2019

419

ஆகவே இராமிய சகலவர்த்தி

மாண்புமிகு உறுப்பினர்.—ஆதித்யா தேவா]

॥ १ ॥

1984

சென்னை, விடுதலைப் போராட்டம்

சென்னை

சுருதி - மீதம் சேர்த்து

1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 26

31000

தமிழ்ச்சாலை, செவ்வாலை, வைத்தியர், நகர்ப்பஞ்சாயத்து, குற்றவாசலில் மதுவியோசை.

காடகம் கிழறிவிடும்.—பாதாளநகரம், ஜெயபுரம், அகஸ்தியம், பிரமஞ்சலம்

உள்ளே போய் பார்த்தேன்.

மகாமனோரத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. - 2

அங்கம் I.

முதலாஸது களம்.

அவந்தி நகரத்தினாண்மனைக் கடுத்ததோர் பூஞ்சோலை.

(வீரமாதேவனும் ரேணுகாதேவியும் பிரவேசித்தல்.)

வீரமாதேவன்.—கண்மணி! எத்தனை நாள்கள் தான் நாம் இவ்வாறு மறைவாய் அந்திப்போதில் இப்பூஞ்சோலையில் சத்திப்பது? பேசிக்கொண்டிருக்கையில் கூட யாராவது வந்துவிடுவார்களோ என்று எந்நேரமும் பயம் உண்டாகிறதே. இதற்கு எப்போது விமோசனம் மண்டாகும்?

ரேணுகாதேவி.—உயிர்த்தனைவரே! விமோசனம் எப்போது என்று மன்னையா கேட்கிறது? இரண்டு மாதத்திற்கு முன்பு தங்களை யிருத்தச்சோலையில் கண்ட தகஷணத்திலேயே அடியேன் தங்களுடையாவளாய்ப் போய்விட்டேன். தங்களுக்கு எப்போது சவுகரியமோ அப்போதே விமோசனந்தான்.

வீரமாதேவன்.—கண்மணி! உன் வார்த்தைக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கும் என் தகப்பனாரைப் பார்க்க வேண்டுமென்னும் ஆசையும் நினம்பிவிட்டது. உன்னை விட்டுவிட்டுப்போக எனக்கு இஷ்டமேயில்லை. நீயும் கூடவருவதற்கு ஒரு ஏற்பாடு சொல்லு வார்ப்போம்.

ரேணுகா.—துணைவரே! கல்லிகள் விகளில் வல்ல அடவர்களுக்கு ஸ்திரீகள் புத்திமதி சொல்வதுண்டோ? நாள்கள் எவ்வாறு சொல்லுகிறீர்களோ அவ்வாறே நடக்க நான் சித்தனாகவிருக்கிறேன். “நெருப்பில் விழு” என்று கட்டளைபிட்டுாலும் உடனே விழுகிறேன்.

வீரமா.—காதலி, உனது சாமர்த்தியத்துக்கும் அன்புக் கும் எல்லையுண்டோ? இரண்டு மாதமாய் உன்னோடு பழகி வருகிறேனே, நான் ஒரு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன், அது உனக்குத் திருப்தியாகவிருக்குமோ, என்னவோ?

ரேணுகா.—அப்பா! நான்கள் என்ன ஏற்பாடு செய்தாலும் எனக்குத் திருப்திதான், செய்திருப்பதைச் சொல்லுங்கள்.

வீரமா.—உனக்குத் குதிரைசவாரி செய்யத்தெரியுமா?

ரேணுகா.—நான் குதிரைசவாரியிருந்த காலத்தில் குதிரையின்மீதேறி யுலாவப்போவதுண்டு, காலத்து வருஷமாகப் போவதில்லை, இருந்தாலும் அதையொழிவிட்டுப் போவதில்லை.

வீரமா.—வாயுவேக மன்னுவேகமாய் ஓடித்தக்க இரண்டு பெரிய குதிரைகள் வாங்கியிருக்கிறேன், ஒரு வலுவானவாளுக்கும், நாலேணியொன்றுக்கும் சொல்லியிருக்கிறேன், காளை சாயந்திரம் அவைகளை இவ்விடத்துக்குக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறேன்.

ரேணுகா.—வாளும் நாலேணியும் எதற்காகவென்று நான் கேட்கலாமோ?

வீரமா.—காதலி! சொல்லமாட்டேனோ! அவ்வான் அதிக கடினமான இரும்பையும் ஒரு பெடியில் அறுக்கும், காளையதிங்கட்கிடிலை இரவு பத்து நாழிகைக்குமேல் எழுந்து எல்லா நூல் குறட்டை விட்டுத் தூங்கும் சமயத்தில் உனது மாடத்தின் பெரிய ஜன்னல் வாளால் அறுத்து, அங்கிருந்து நாலேணியை விகிறியானால் அதை நான் கிழியிருந்து பற்றிக்கொள்ளுகிறேன், பயப்படாமல் இருங்கள்; காரியவநம் ஒடிப்போவோம்.

ரேணுகா.—அவ்வாறு நான் வருவதாகவிருந்தால் முன்னாலேயே ஏதாவது பிரயத்தனம் செய்யவேண்டியிருக்குமே. அதைக்கண்டு தோழிகளும் தாதிகளும் எதற்கென்று கேட்டால் என்ன சொல்லுகிறது. காரியம் முடிவது கஷ்டமாகவிருக்குமே.

வீரமா.—இதற்கு என் பயப்படுகிறாய்? அடுத்த மங்களவாரத்தன்று அம்பாள் ஸநிதியில் பூஜையென்றும், அதற்காகத்தான் அவ்வித ஏற்பாடென்றும் சொல்லிவிடு. வேறு யாருக்குத் தெரியப்போகிறது. கம்முடைய போஜனை?

ரேணுகா.—சரி, அப்படியே செய்கிறேன். எல்லாம் சசன் செயல்.

வீரமா.—மறந்தும் இந்தச் சம்கதியை வெளியில் விட்டுவிடாதே. நான் போகவேண்டும்.

ரேணுகா.—இவ்வளவு சிக்கிரத்திலேயே போகவேண்டுமா? இன்னும் சக்திரிகைகூடப் புறப்படவில்லையே. தோழிகள் எல்லோரும் பூப்பறித்துக்கொண்டு மண்டபத்திற்குத் திரும்பிப்போவதற்கு இன்னும் இரண்டு மூழிகை செல்லும். தாமரைபோன்ற முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதை என்னக்கு ஆனந்தத்தை விளைவிக்கின்றது.

வீரமா.—குர்பன் கன்றும் அஸ்தமித்துவிட்டான். நான்கு பக்கங்களிலும் துள்ளி வந்து குழுகின்றது; சற்றுந் தாமதத்தால் சோலை வாயிலண்டை காவற்காரர்கள் வந்துவிடுவார்கள். நான் இப்போதே புறப்படும்படி பானாஸம் யிருட்டு விருப்பமேன். தாமதித்தால் இறந்து போவேன்.

ரேணுகா.—காவற்காரர்கள் வருஞ்சமயம் எனக்குத்தெரியும். அவர்கள் வருவதற்கு இன்னும் கொஞ்சநேரஞ்

செல்லும். தோழப்பெண்கள் கூட இன்னும் வந்ததாகத் தெரியவில்லையே. அவர்கள் வரும் வரையிலாவது தங்கியிருக்கக்கூடாதா?

வீரமா.—வேண்டாம் ; நேற்றையதினம் காவற்காரர்கள் கண்ணிலகப்பாடம் சென்றது அருமையாய் விட்டது. அதோ உன் தோழிகளும் வந்துவிட்டார்கள். நாம் பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கப்போகிறார்கள். நான் போய்வருகிறேன்.

ரேணுகா.—நானேய சாயந்தரம் வரும்போது அவைகளைக் கொண்டுவர்ப்பவர்கள். மறுபடியும் தங்களைக்காணும் வரையில் ஒரு நொடி போவது ஒரு புகமாயிருக்காதே மாறுவேஷம் புண்கி எனது அந்தப்புரத்துக்கு வருங்கள்.

வீரமா.—அது முடியாத காரியம். கண்டுவிட்டால் என்னுயிர் போவதன்றி, உன்னுயிரும் போய்விடும். இன்னும் முன்னுள்ளிகள் தானே. பிறகு இப்பமாக வாழலாம். போய்வாட்டுமா?

ரேணுகா.—எவ்வாறு மனமொப்பிப் “போய்வாருங்கள்” என்பேன். தங்களைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதால் எனக்கு நித்திரையே வருவதில்லை. அன்னொசாரங்களிலும் விருப்பில்லை. உடம்பு மெலிகின்றது. நாசியர்கள் எனக்குப் பேய் பிடித்திருக்கிறதென்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

வீரமா.—உன்னைப் பேய் பிடித்திருப்பது உண்மைதான். உண்மைப்பேயல்ல ; காமப்பேய். அது இன்னும் முன்னுள்ளில் அகன்றுவிடும் ; போய்வாட்டுமா? பதில் கொடு.

ரேணுகா.—என் மனத்துக்கு விரோதமான காரியத்தை எவ்வாறு செய்கிறது. ஒரு தரம் முத்தமிட்டுக்

கொள்கிறேன், திருப்தியாகவில்லை; மறுபடியும் முத்த
மிட்டுக்கொள்கிறேன்.

வீரமா.—தேவரிகள் நெருங்கிவிட்டார்கள் நான் போய்
வருகிறேன். ஜாக்ரதையாகவிரு. சமாசாரம் ரக
வியமமாகவிருக்கட்டும்.

(போதல்).

தேவரிகள் வருதல்

முதல் தேவரிகள்.—ரேணுகை! மண்டபத்திலிருந்து நெருங்கி
வந்துவிட்டார்களே என்?

ரேணுகா.—நங்கள் மானசிறகு கனிமையாகவிருக்கப்
பெரியபடவில்லை. சீசாலைபாச நற்றிப் பாகமாக
கொண்டு வருகிறேன்.

முதல்.—முகம் வாடியிருக்கிறேன். என்?

ரேணுகா.—கையில் முன ஸதத்துவிட்டது; அங்கு பெரு
க்துவிட்டேன். வலிமார்த்தம் கொஞ்சமிருக்கிறது.

முன்னுந்தேவரிகள்.—ரேணுகை! நங்கள் வரும்போது ஒரு
செடி மறைவிருந்து மந்திரிசுமாரன் கல்யாணவரிம்
மன் பதுங்கியோடுவான். அவன் இங்கே என் வந்
தான்?

ரேணுகா.—கல்யாணவரிம்மனது? ஐயோ! எங்கே வந்தான்
அவன்? நங்கள் பெரி—

இரண்டாந்தேவரிகள்.—நான் கூடப் பாகத்தன்; கல்யாண
வரிம்மன் நான். போதும்போது கோபக்குறியுடன்
விளங்கிய முகத்துடன் போனான்.

முதல்.—ஒரு சமயம் உன்னோடு பேசிக்கொண்—

ரேணுகா.—ஐ! அந்த நேரமே நான் போகவேன்? என்ன
துஷ்டத்தனம், அந்தப்புகள் சீசாலையிலுடவர் வரு
வது? மந்திரிசுமாரனாகவிருந்தால் என்ன, அவ்வளவு
துணிவா? இன்றைய இரவே கொடிய கண்டினை
வெந்துவிடுகிறேன்.

இரண்டா.—அவன் எதற்காக வந்தான் என்று தெரிந்து
கொண்டுதான் தண்டிக்கவேண்டும். பதறிச்செய்யும்
காரியம் பழிப்புக்கு இடமாகும்.

ரேணுகா.—நீங்கள் எல்லோரும் சுனித்தனியே இலாபப்
பற்றி விசாரியுங்கள். நானும் விசாரிக்கிறேன். நாளை
க்கு ஒருவரும் இங்கே வரவேண்டாம். இவ்விஷயம்
முடிந்தபிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

முதற்.—நாழிகையாய்விட்டதே, போவோமா?

ரேணுகா.—சரி, போவோம்.

(எல்லாரும் போதல்).

இரண்டாங்காரர்.

பிரதாபநகரத்தைச் சேர்ந்ததோர் காடு.

(நாராயணதாஸ், பிருதிவிஸிம்மன், நாலிம்மதேவன்
வேலைக்காரர்களுடன் பிரயேசித்தல்).

நாராயணதாஸ்.—துணைவர்களை! காட்டில் நாம் வாழ்வது
இன்பமாகவிருக்கவில்லையா? ராஜ்யத்திலிருந்துகொ
ண்டிருக்கையில் பலவிதமான துன்பங்களுக்குள்ளா
னோமே. இங்கே துன்பமேது, கவலையேது? சுயே
ச்சையாகவிருக்கிறோம். ராஜ்யம் போனால் என்ன?
அதனுடன் கூடக் கவலையும் முகஸ்துதியும் போய்
விட்டன. நம்மை யிங்குத்தேற்றுவார் கடவுள்தாம்.

பிருதிவிஸிம்மன்.—பிரபுவே! கஷ்டகாலத்திலும் மனநிகை
யைக் கைவிடாதவனே மேலானவன் என்று நூல்கள்
கூறுகின்றன. நாங்கள் சங்கடகாலத்திலும் பொறு
மையுடனிருப்பது மேலானதுதான்.

நாலிம்மதேவன்.—முன்னாலில் அரசாக விருத்தோரில்
பலர் நாடிமுந்து காட்டில் வசித்தனர். நங்கள் முன்
னோராகிய ஸ்ரீ இராமபிரான், நனச்சக்கிரவர்த்தி, தர்
மபுத்திரர் முதலானோர் காட்டையிழக்கவில்லையா?

பிசுதிவி.—பிரபுவே! தங்கள் முன்னோர்களின் பூர்வசரி
 தையைக் கெட்கவேண்டுமென்னும் ஆவா வுடை
 யேன். சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் பொழுதுபோகு
 மல்லவா? சித்தமெப்படியோ?

நாராயண.—தர்மபுத்திரர் ஹஸ்தினாபுரத்தில் ராஜ்யமாரம்
 செய்கையில் நமது பிரதாப நகரத்தை வேணிவச்ச
 ராஜர் அண்டிவக்கார். அவர் நாககன்னிகையை மண
 ித்து இன்பமுடன் வாழ்த்திவந்தனர். அவருக்குப்
 பிறகு நெடுங்காலத்தக்கப்பால், சிலாதித்தன் என்ப
 வர் பவனருடன் செய்த சண்டையில் தோற்று உயி
 ரிழந்தனாராம். அவருடைய மகன் தான் குகன்.
 நாமெல்லோரும் அவருடைய சந்ததியாரானபடியால்
 தான் 'குகையர்' என்று பட்டப்பேர் வைத்திக்கொண்
 டிருக்கிறோம்.

பிசுதிவி.—அதற்குப்பிறகு அண்டவர்களின் சரிதை யென
 க்கு நன்றய்க் தெரியும். துருக்கர்கள் வரமற்றோ
 னை நாம் சுகமாய் வாழலாம்.

நாராய.—துருக்கர்கள் நம்மை மாந்திரமா கெடுத்துவிட்
 டார்கள். உதையபூர் மகாரான பிரதாபலிம்மர் எந்
 தக் காட்டிலேயோ பெண்சாதி பிள்ளைகளுடன் ஒளி
 ந்துகொண்டிருக்கிறார்.

நரஸிம்ம.—மற்றைய ராஜபுத்திர வரசர்களைப்போல மகா
 ரான ஆகப்பிராடு ரக்க சம்பந்தம் செய்து தம் குலத்
 தைக் கெடுத்திக்கொள்ளப் பிரியப்படவில்லை. அத
 னை தான் தன்பமனுபவிக்கிறார்.

நாராய.—துன்பத்தைக்காட்டி லாம் மரணம் பெரியதல்லவா?
 பின்னால் உதிக்கும் ஜனங்களெல்லாரும் மற்றைய
 ராஜபுத்திரர்களைக் கண்டபடியெல்லாம் தீட்டுவார்கள்
 —அதெல்லாம் போகட்டும்; என் மகன் வீரமாதே

வன் எங்குள்ளான்? புறப்பட்டுப்போய் இரண்டு மாத
த்துக்கு மேலாகின்றதே. திரும்பிவராததற்குக் கார
ணம் தெரியவில்லை. என்கேயாவது—

நரஸிம்ம.—இதோ ராஜவிலிம்மர் வருகிறார். அவரைக்கேட்
டால் தெரியலாம்.

ராஜவிலிம்மன் வருதல்.

நாராயண.—அப்பா குழந்தாம்! உன் அண்ணன் வீரமா
தேவன் பிரிந்துபோய் நெடுநாளாயிற்றே. என்கேயிரு
க்கிறனென்று தெரியுமா?

ராஜவிலிம்மன்.—யமன் கோயிலிலேயிருக்கிறான். என்கேயா
வது கெட்டலைவான். இங்கேயிருந்தால் ஏதாவது
விண் சண்டைபோட்டுக்கொண்டிருப்பான். தொலைந்
தது நல்லது தான்.

நாராய.—ஓ! கண்டபடியெல்லாம் பிதற்றுகே. உனது முன்
னோர்களை நினை. உனது அண்ணனிடத்தில் உனக்கு
எவ்வளவு அன்பும் பிரியமும்?

நரஸிம்ம.—அவர் போகும்போது கூட யார் போனார்?

நாராய.—அவனது கைவாளரும், கவசமும் தான். தெய்
வத்துணையென்றி மலிந்ததுணையிலை.

பிகுதிலி—பிரபுவே! சோகிக்கவேண்டாம். கூடித்திரியர்க
ளுக்கு வீரமும் கையாயுதங்களுந்தான் துணை. வீர
மாதேவரின் குணதிசயங்களை நான் நன்றாய் அறி
வேன். ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். கூடிய சிக்
கிரத்தில் கீர்த்தியோடு வந்துவிடுவார்.

நாராய.—எனது உயிர் அவனிடத்தில்தானிருக்கிறது. ஒரு
கூணம்போவது கஷ்டமாகவிருக்கிறது. இருந்தா
லும் அவனைக்கண்டுபிடிக்கவேண்டியது அவசியம்.

பிகுதிலி.—அப்படியானால் நமது வேலைக்காரர்களை நான்கு
திக்குகளிலும் தேடும்படியனுப்புலோம்.

ராஜஸி.—இது வீண் வேலைதான். போனவன் உயிருடன் இருக்கிறானென்பது என்ன நிச்சயம். எங்கேயாவது காட்டில் மிருகங்களால் மாணமடைந்திருப்பான். அவனைத் தேடப்போவதைப் பார்க்கலும் சும்மாளிருக்கலாம்.

நாராய.—சொல்வதற்கெல்லாம் விரோதமாக ஏன் சொல்லுகிறாய்? கொஞ்சநேரம் சும்மாவீரு. உன்னைக்கேட்கிறபோது நீ சொல்லலாம்.

பிருதிவீ.—முதல் முசலில் மகாராஜா பிரதாபஸிம்மர் இருக்குமிடத்தில் தேடுகிறாம். ஒரு சமயம் அங்கே போயிருக்கலாம்.

நாராய.—பாருங்கள். இன்னும் ஒரு மாதத்துக்குள் திரும்பி விடவேண்டும்.—இப்போது நாம் இன்றிராச்சாப்பாட்டுக்காக வேட்டையாடப் போவோம். (ஒரு மேஜைக்காணைப் பார்த்து) நீ போய் ஏரிலில் மீன் பிடித்தக்கொண்டிவா. (இன்னொருகாணைப் பார்த்து) நீ போய் மதுரமான தேன் கொண்டிவா. (இன்னொருகாணைப் பார்த்து) நீ போய் விரகு வெட்டிவா.—பாருங்கள் நா மெல்லாரும் வேட்டைக்குப் போவோம். (எல்லோரும் போதல்).

பூண்டங்கடாம்.

அவந்திபுரத்தாண்மனை.

(விஜயபாலனும் கலியாணஸிம்மனும் வருதல்)

விஜயபாலன்.—என்னவோ விசேஷம் என்றுமே, என்ன அத?

கலியாணஸிம்மன்.—மகாராஜ்! சொல்வதற்கு மனமொழவில்லை. முந்தானாள் தினம் தாங்கள் வேட்டையாடப் போனபோது பிச்சைக்காரன் போல் கூட வந்தவன் யாரென்று தெரியுமா?

விஜயபா.—ஊரிலுள்ள பிச்சைக்காரர்களுையெல்லாம் கணக்
கிட்சிப் பேர் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அரசர்க
ளின் கடமைகளில் ஒன்றே!

கலியாண —மகராஜ்! நான் எண்ணியது அதுவன்று.
அவன் உண்மைப் பிச்சைக்காரன் அல்ல. பிரதாப
நகரத்து அரசன் நாராயணதாஸனின் மகன் வீரமா
தேவனும்.

விஜயபா —அவனைத்தான் காணோமென்று தேடிக்கொண்டு
வந்தார்களே. அவனாகவிருந்தால் கூடப்போயிருக்க
மாட்டானா?

கலியாண.—அவன் போகாததற்குக்காரணமுண்டு. சொல்
லுமீறன் கவனித்தாக் கேட்கவேணும். தங்களு
டைய குமாரத்தி ரேணுகாதேவியை விரோஹி நாட்
டரசன் மகன் சூடாசரதினுக்குக் கொடுப்பதாகவிரு
த்தீர்களே. அதற்கு விரோதமாக இந்தப் பிச்சைக்
காரன் கிளம்பியிருக்கிறான்.

விஜயபா.—(திகேட்டி) என்ன, என்ன? எப்படி?

கலியாண —இன்றைய இரவு அவன் ரேணுகையை அப
கரித்துக்கொண்டுபோவதாகவிருக்கிறான்.

விஜயபா.—ஐயோ! உனக்கு இவ்விஷயம் எப்படித் தெரிந்
தது?

கலியாண.—முந்தானாள் அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொ
ண்டிருந்தார்கள். நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

விஜயபா.—மாரிருவரும்? எவ்விடத்தில்? என்ன?

கலியாண.—முந்தானாள் சாயந்தாம் ரேணுகையும் வீரமா
தேவனும் பூஞ்சோலையில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.
இன்றைய இரவு அவ்விருவரும் ஓடிப்போவதாகப்
பேசிக்கொண்டார்கள்.

விஜயபா.—எப்படிப்போவதாக?

கலியாண.—இரவு பதினைந்து நாழிகைக்கு அந்தப்புரச்
சாளரத்தின் வழியாய் ஸூலேணியால் கீழே யிறங்கிப்
போவதாக ஏற்பாடு செய்துள்ளார்.

விஜயபா.—முன்னாலேயே சொன்னதற்காக உனக்கு வந்த
னம். சரி, நீ போகலாம்; நகுந்த காவல்வைத்து ஏற்
பாடுசெய்கிறேன்.

(கலியாணவெம்மன் போதல்).

கௌரிசங்கரன் வருதல்.

கௌரிசங்கரன்.—மகாராஜ்! வந்தனம்.

விஜயபா.—வாரும், மந்திரி! உம்மிடத்தில் ஒரு விசேஷ
சங்கதி சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

கௌரிசங்.—மகாராஜ்! தாயா கவிருக்கிறேன்.

விஜயபா.—அன்றையதினம் நாம் வேட்டைக்குப்போன
போது கம்முடன் கூடவந்த பிச்சைக்காரன் யாவோ
ன்று உமக்குத் தெரியுமா?

கௌரிசங்.—தெரியாதது; தெரிந்துகொண்டு 'சொல்லுகி
றேன்.

விஜயபா.—அவன் பிரதாயநகரத்து நாராயணதாஸனின்
மகனும். வீரமாதேவனும்.

கௌரிசங்.—சக்காவர்த்திக்கு னிரோதமாகக் கிளம்பியதால்
எட்டைவிட்டுத் துறத்தப்பட்டு, இப்போது எங்கே
யோ காட்டில் நாராயணதாஸன் வாசம்பண்ணுவதாக
கக்கேள்வி. அவர்மகன் வீரமாதேவனை நான் நன்
றும் அறிவேன்; நல்லகுணவான்; தைரியசாலி.

விஜயபா.—அதெல்லாமிருக்கட்டும். அவன் ஒரு கெட்
டகாரியம் செய்யத்துவிரிந்துவிட்டான்; குழந்தை போ
லுவகையை அபகரித்துக்கொண்டுபோவதாக.

கௌரிசங்.—மகாராஜ்! என்ன யோசனை செய்திருக்கிறீ
ர்கள், இவ்விஷயத்தில்?

விஜயபா — ராத்திரி காவலிருந்து அவனைப்பிடித்து மாறு
கால் மாறுகை வாங்கி ஊரைவிட்டு ஓட்டி விடுகிறது.

கேளரிசங்.—மகாராஜ்! நான் சொல்வதைக் கேட்கவேண்
கும். முதல்முதலில் தங்கள் குமாரத்தியின் கருத்தை
யறிப்பேண்டும். அவளுக்குத் தம் அவன் செய்யவேண்
கியது உடன்பாடானால், இருவரையும் நாடறிய
மணம் செய்துகொடுத்துவிடவேண்டும். தங்கள் குழ
ந்தைக்கு நன்மையைத்தேடுவது அவசியமல்லவா?
ஆகலால் தானிவ்வாறு சொல்லுகிறேன்.

விஜயபா.—அப்படியானால் ஸ்ரீரோஹியானுக்கு என்ன
சொல்கிறது? அவனுடைய ஸ்ரீரோதங்கூடாது.

கேளரிசங்.—பின்னால் வரும்போது பார்த்துக்கொள்ளு
வோம். நமக்கு ஆஃப் சக்காவர்த்தியின் துணையிரு
க்கும்வரையில் பயபேயில்லை. ஆகையால் ஸ்ரீரோஹி
யானுக்கு நாம் பயப்படவேண்டியதில்லை.

விஜயபா.—ஆனால் எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அவ்வாறே
செய்யும்.

கேளரிசங்.—முதலில் ரேணுகாதேவியின் மனக்கருத்தை
யறிந்துகொண்டு தான் மற்றையதெப்பாடு செய்யவே
ண்டும். ஆகலால் அதையறிப்பதேபாக்கிறேன்.

விஜயபா.—சரி, போய்வரும்; சாயந்தரத்துக்குள் எனக்கு
சமாசாரம் தெரியவேண்டும்.

கேளரிசங்.—அப்படியே தெரிவிக்கிறேன், மகாராஜ்.

(இருவரும்போதல்.)

ரேணுகையின் அந்தப்புரம்.

ரேணுகாதேவி.—தனியாய் தெய்வமே! இப்படியும் செம்
துஷிட்டாயா? என்னருமை நாதனினின்றும் என்னைப்
பிரிப்பது தர்மமா? ஆம்பான்! உனதுகருணை பிவ்வள
வுகாணு? அன்றையதிலும் கலியாணவிம்மன் கால்கள்

பேசிக்கொண்டிருந்ததைக்கேட்டுக்கொண்டு அரசனிடத்தில் சொல்லுவதாகச் சென்றானே. ஐயோ! என் காயிற்ருந்தால் எனக்கு இப்படித் துக்கமுண்டாகுமா? அரசன் இவ்விஷயத்தை யறிந்துவிட்டால் என்னைக் கடுமைபாப்த தண்டப்பாரே. என்னையே நினைந்து வருந்தும் என்னுந்ராயிற் துணைவரையும் கொடியவரானுக் கிடையாக்கிவிடுவாரே. என்னசெய்வேன்? பிராணனை விட்டுவிடலாமா? அப்படியானால் எனது நாதரின் அனுமதிபெண்டுமே! என் எண்ணத்தை யவருக்கு எப்படித் தெரியப்படுத்தவது? இன்றைப் பொழுது போவதற்குள் என்னென்ன விபத்துக்கள் நேரிடுமோ? நாது! நாது! துணையிலாமற் றவிக்கிறேன்! கருணைக்கடனின் என்னைக் காப்பாற்றுவியில் இன்றிரவே உயிரை விட்டுவிடுவேன்.

(சுண்ணகுமாரி வருதல்).

சுவர்ண.—ஓ னுனை! ஓ னுனை! துங்குகிருயா? என் தரை யில் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறாய்?

ரேணு.—யார் அது, சுவர்ணமா? வா.

சுவர்ண.—என் அழுநிறுட்?

ரேணு.—அழுகையென, எனக்கு? சத்தீதாஷந்தான். வத்தீதா அன்னை போனதை நினைத்தேன். என்னை யறியாமல் துக்கம் வந்துவிட்டது.

சுவர்ண.—வருத்தப்பட்டு என்ன செய்கிறது?—நான் உன்னிடத்தில் ஒரு காரியமாய் வந்திருக்கிறேன். உன்னிடைய நன்மைக்காகவே வந்திருக்கிறேன். நான் கேட்கிற வாகவருக்கெல்லாம் உண்மைபாப்ப பதில் சொல்லுவாய்?

ரேணு.—என்ன கேட்கிறாய்?

சுவர்ண.—உன்னிடத்திலு ஒரு தாணியையும், கைரவரானுந்

ருக்கின்றனவாமே: அவற்றை யெனக்குக் காட்டக்கூடாது?

ரேணு.—(திடுக்கிட்டு) என்னிடத்தில் எது?

சுவர்ண.—கேணுக்கூட நீ என்னிடம் உன்னைவைச் சொல்வீனே. நீ விருப்பிய புருஷனை என்மையான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். பயப்படாதே.

ரேணு.—என் பேரில் கொடுத்திக் கொள்ளாதே. என் சொல்வதை ஒருவரிடத்திலும் சொல்லாமலிருப்பதாக வாக்களிப்பாயா?

சுவர்ண.—நீ என் பேரில் இப்படி அவதம்சிக்கைப்படலாமா? நீ சொன்னதைபெல்லாம் நான் யாரிடத்திலாவது சொன்னதுண்டா? ஒரு சகலிபம் கேள். நீயும் வீரமாதேவனும் இன்றைய இரவு ஒருவரும் அறிமாதமடி புறப்பட்டுப்போவதாக விருக்கிறீர்களாமே: அது உன்னைமனாலு?

ரேணு.—(சுக்குனித்தகொண்டு) உன் உண்மையைச் சொன்னானே?

சுவர்ண.—இல்லை, இல்லை; இன்னொரு எப்படியோ அரசனுக்குத்தெரிந்து, அவர் என் தகப்பனாகக் கேட்டாராம். அவரும் உன் கருத்தைகற்றித்த பிறகு தான் பதில் சொல்லுவேன் என்று வந்துவிட்டார். அதற்காகத்தான் என்னைமனப்பினார்.

ரேணு.—அப்படி யெல்லாம் ஒன்றறியில்லை.

சுவர்ண.—பயப்படாதே. என தகப்பனார் உன் பக்கமாக வரவிருக்கிறார். உன்னுடைய இஷ்டத்தக்கு விரோதமாகப்போவது பிறழ்பென்று அரசனிடம் சொல்லியிருக்கிறாராம். ஆகலால் உன்னிடத்திலுத யெனக்குத் தெரிவித்தால், நான் முற்றம்பெற வைக்கிறேன்.

ரேணு.—எனக்கு அவர் பேரில் தான் ஆசை. இதை யெனியில் சொல்லாதே.

சுவர்ண.—அலைதரியப்படாதே: இன்னும் ஒரு நாழிகைக்
கெல்லாம் உனக்குச் சந்தோஷ சமாசாரம் கொண்டு
வருகிறேன்: உன் விருப்பம் நிறைவேறும். வீரமா
தேவபாயே நீ நாயகராக முடைவாய். நான் போய்
வருகிறேன். தகப்பனார் காத்தாக்கொண்டிருப்பார்.

ரேணு.—என்னை வீறுக்கிவிட்டாய்: என் என்னை நிறை
வேறாமற்போனால் இன்றிரவு என் உயிர் என்னைவிட்டு
போகிவிடும்.

சுவர்ண.—போனாகை! பயப்படாதே. நீ சந்தோஷமாகநிரு
ப்பாய்; இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் வருகிறேன்.
நீயும் குளித்தவிட்டுப் போஜனம் செய்.

ரேணு.—சிக்கியம் வந்துவிடு; நீ வந்தபிறகு தான் சாப்பிடு
வேன்.

(இருவரும் போதல்).

நான்காங் கடாம்.

ஜார் காடு.

வீரமாதேவனும் ரேணுவாதேவியும் வருதல்.

வீரமாதேவன்.—எதோ அநிருஷ்டவசத்தால் தான் நம்மி
ருவருக்கும் உன் தகப்பனார் மனமொப்பிக்கலியானம்
செய்துவதெத்தார் இல்லாவிட்டால்—

ரேணு.—கனியாணவிரம்பன் கம்முடைய யோஜனையைப்
பிறருக்குத் தெரியப்படுத்தாதிருந்தால் நாம் ஒரு மாந
த்துக்கு முன்னமேயே புறப்பட்டு வந்திருக்கலாம்.
அவன் நமக்கு விரோதமாய்த் தோன்றினாலும் முடி
வில் நன்மைக்குக்காரனாம் அவனாகவே யிருந்தான்.

வீரமா.—மந்திரி கௌரிசங்கரர் தாம் நமக்கு நன்மை செய்
தவர்.

ரேணு.—அவருத்தான். என் தோழி சுவர்ணகுமாரிகு
டத்தான். எல்லாவையும் நான் திரும்பி எப்போத

பார்ப்பென்! தாயில்லாப் பெண்ணாகிய எனக்கு எல்லாரும் தாய்போன்றிருந்தனர். அதோ இரண்டுபேர் கத்தியும் கையுமாக வருகிறார்களே எனக்குப் பரம களிருக்கிறதே.

வீரமா.—பயப்படாதே: மானிருக்கிறேன்.

இரண்டுபேர்கள் ஆயுதபானிகளாய் வருதல்.

முதலாவதவன்.—யாரங்கே போகிறது? நில்லு, நில்லு.

வீரமா.—இரண்டு எழைப்பிரயானிகள். என் சிந்தச் சொல்லுகிறீர்?

முதலா.—இது எங்கள் காடு. இதன் வழியாய்ப் போவார்களுக் கெல்லாம் எங்கள் எஜமானர் கைக் குறியடங்கிய ராதாரிச் சிட்டி வேண்டும். அதைக் காட்டு.

வீரமா.—எனக்கு இந்த விஷயம் ஒன்றுத் தெரியாது. அதோ வந்து விட்டேன். போக விடும்; எங்கள் இந்த வழியாய் இனி வருவதில்லை.

இரண் —ராதாரியில்லாமற் போகின்றவர்களுடைய உயிரும்கொள்ளும் பொருளும் எங்களுடையது. அதனால் உனது அபரணங்களைக் கழற்றிவை.

முதலா.—இதோ சிறக்கிறேன் இவள் மார்?

வீரமா.—என் தங்கை. அவள் புருஷனகத்துக்குக் கொண்டு விடப் போகிறேன்.

ரோணு.—(தனக்கு) ஐயோ! தங்கையா? தெய்வமே! என்னை யேன் இந்தத் துன்பத்துக்குள்ளாக்குகிறாய்?

இரண்.—எங்கே போனால் தானென்ன? கைகளை கீழேவை. எங்கள் எஜமானருடைய குமாரர் இன்னும் இரண்டு மூன்று வந்து விடுவார். அவருக்கு மனைவியாக இவ்விளம் பெண் இருக்கலாம். நீ எங்கள் எஜமானருக்கு வேலைக்காரனாக விருக்கலாம்.

முதலா—அது தான்! இவர்களைக் கொல்வதற்கு ஏனோ
மீனம் வரவில்லை.

ரோணு.—(தனக்குள்) ஐயோ! என் காதலா யிழந்து விடவே
ண்டுமா? என்னை வேறொருவனுக்கும் பெண்டாக்குவா
ர்களா?

இரண்.—சரி, சிங்கள வாருங்கள் எங்கள் எம்மானை
க்கு.

(கால்வரும் போதல்).

(காட்டில் மற்றோரிடம்).

நாராயணதாலும் பரிவாங்கனும் ஒரு வழியாகவும், கீரமாதேவன்
முதலிய கால்வரும் வேறுவழியாகவும் பிரிவெடுத்தல்

வீரமா.—(தனக்குள்) இதோ வருகிறவர் என் தகப்பனாரைப்
போன்றிருக்கிறதே. (ரோணுகாதேவியுடன் கலியமாய்) படி
ப்படாதே: என் தகப்பனாரிடத்துக்குத் தான் வந்திரு
க்கிறோம்.

நாராயண.—இவ்விருவரும் யார்? எங்கிருந்து வந்தனர்?

முதலா—ஆண்டவனே! இவ்விருவரும் ராதாரியில்லாமல்
காட்டுவழியே சென்றார்கள். ஆதலால் பிடித்துவந்
தோம். அவர்கள் ஆபரணங்கள் இதோ இருக்கின்
றன. (ஒரு மூட்டையைக் கீழே வைக்கின்றான்).

நாராயண.—(கீரமாதேவனைக்கே) நீ யார்? உனதுமுகம் நான்
நன்றாயறிந்த முகமாகத்தோன்றுகின்றதே. உன்னு
டன் கூடவருபவன் யார்?

வீரமா.—பிரபுவே! தங்கனையும் நான் இதற்குமுன்பு
இக்காட்டிலேயே கண்டிருக்கிறேன். தங்கள் குமா
ரன் கீரமாதேவனிருந்தால் என்னை அடையாளம்
கண்டுபிடித்திருப்பார், இந்நேரம்.

நாராயண.—அவன் இன்னும் கூடியசிக்கிரத்தில் வந்துவிடு
வான். அவந்திபுரத்தரசன் மகளைக்கலியானம் செய்து
கொண்டதாகக்கேள்வி. இப்போது வந்துவிடுவான்.

வீரமா.—பிரபுவே! இதோ என்னுடன் நிற்கிறேன், அவ
ள்தான் உமது குமாரர் வீரமாதேவனுடைய மனைவி
ரேணுகாதேவி. தங்களிடம் விட்டுவிட்டு வரும்படி
வீரமாதேவர் என்னையனுப்பினார். அதற்கு அடை
யாளமாக இக்கவசத்தையும் கொடுத்தார்.

(தன் மார்பைத்தொட்டுக்காட்டல்.)

நாராயண.—எதோ, கவசத்தை எடு. அதின் உட்புறத்
தில் எங்கள் ராஜமுத்திரையாய் வேற்குறியிருக்கிறதா
பார்ப்போம்.

வீரமா.—பாருங்கள் (மார்பினின்றும் கவசத்தைக் கழற்றிக் கீழே
போடுதல்).

நாராயண.—(திடுக்கிட்டு எழுந்து) குழந்தாய்! இந்நேரம் ஏன்
உன்னை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். என் யாரோ
வென வெண்ணினேனே.

(வீரமாதேவனைத் தழுவிக்கொள்ளல்).

வீரமா.—பிரபுவே! எனது மார்பில் இக்காயத்தின் வடு இல்
லாமற்போனால் தாங்கள் என்னை அடையாளம் கண்டு
பிடிக்க முடியுமா? இதோ நிற்கிறேன் இவனைத்
தான் நான் கலியாணம் செய்துகொண்டேன். என்
னை யிவ்விடம் கொல்லாமல் கொண்டுவந்துவிட்ட
இவ்விரு சேவகர்களும் என்னைத் தெரிந்துகொள்ள
வில்லை.

முதலா.—ஆண்டவனே! தெரியாமல் செய்துவிட்டேன்
மன்னிக்கவேண்டும். (அடிபணிதல்).

இரண்.—துரையே! தப்பிதம் செய்துவிட்டேன். அடி
யேன்மீது கோபம்வேண்டாம்; மன்னித்தருளவேண்
டும். (அடிபணிதல்).

வீரமா.—எழுந்திருங்கள்; எழுந்திருங்கள்; உங்கள்மீது சற்
ரேனும் கோபமில்லை. உங்கள் வலுமூன்றுகொண்டிருக்கிறது.

நடந்தவர்களுடைய உங்கள் பேரில் குற்றமேயில்லை.
எழுந்திருங்கள்.

(இருவரும் எழுந்த வணக்கிப்போதல்.)

நாராயண.—குழந்தாய்! ஒரு மறைவான இடத்தேடி
அதில் உன் மனைவியை இருக்கச்செய். அவளுக்
குத் துணையாக நமது பிரபுக்களின் மனைவியிருப்பா
ர்கள். உனக்காகத்தான் இந்நாள் பொறுத்திருந்
தேன். இனிநாம் ராஜ்யத்தைப் பெறுவதற்கு முய
ற்செய்யவேண்டும்.

சீரமா.—அப்படியே செங்கிறது.

நாராயண.—பிரபுக்களை! இன்றையதினம் நமது மகனும்,
மருமகனும் வந்துவிட்டார்களாகையால் ஒரு பெரிய
விருந்து செய்யவேண்டும். அதற்கு வேண்டியவை
களை யெல்லாம் சேகராஜ் செய்யுங்கள். புது மாம்
சம், நறுந்தேன், பழவர்க்கங்கள், மீன், கிழங்குகள்
முதலியவைகள் எல்லாம் கொண்டுவருங்கள். எழு
ம்பொலோம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

குந்தாங்குளம்.

டில்லியில் சக்கிரவர்த்தி ஆக்பருடைய

அரண்மனை மண்டபம்.

ஆக்பர், மானஸிம்மன், பிரபுக்கள் முதலியோர் சிந்தித்தல்.

ஆக்பர்.—மானஸிம்! நமக்கு ஒரு விருப்பமிருக்கிறது.
அதைச் சொன்னாகிறோம்; கேட்டுக்கொண்டு அதன்
படி நடந்து விடவேண்டும்.

மானஸிம்மன்.—அப்படியே நடக்கச் சிந்திப்பார்களாக்கி
தேன்.

ஆக.—இன்னும் ரம்ஜானுக்கு ஒரு மாதமிருக்கிறது. அது
கழிந்ததும் ஒரு பெரிய தர்பார் நடத்தவேண்டுமென்

றிருக்கிறோம். அதற்கு நமது ராஜ்யத்திலுள்ள ஒவ்வொரு அரசனும் அவரவர்களுடைய குமாரர்களோடும் பிரபுக்களோடும் வந்து விஜயம் செய்யவேண்டும். எவன் வரத்தவறுகிறானோ அவனுக்குத் தகுந்த தண்டனை விதிப்போம். நிவ்விதமாக ஓர் விளம்பரம் எழுதியிருக்கிறோம். இதைப்படியும். (ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தல்).

மான.—(கடிதத்தை வாங்கிப்படித்தல்) “அல்லாஹ் துணை. பிஸ்டில்லாஹி: இந்துஸ்தான் முழுமையும் ஒரு குடைக்கீழானும் ஜிலாலுதின் மகம்மது ஸுல்தான் ஷா ஆகிய மகாசக்கரவர்த்தியிடமிருந்து, அவர்களுடைய ராஜ்யத்திலுள்ள சகல சிற்றரசர்களுக்கும் தாக்கீது. இந்த ரம்ஜான் பண்டிகை கழிந்தபிறகு வரும் பெர்ணம் பன்றையதினம் பமது பட்டினமாகிய டில்லியில் ஒரு பெரிய தர்பார் நடக்கப்போகிறது. அதற்கு நமது காப்பிலுள்ள அரசர்கள், அரசகுமாரர்கள், ஸர்தார்கள், ஜாகிர்தார்கள், ஜெமீன்தார்கள், பிரபுக்கள், விஸ்வான்கள், முதலிய எல்லோரும் வரவேண்டும். வெகு தூரத்துக்கப்பாலுள்ளவர்களும் வரவேண்டியதற்காகவே தர்பார் பின்பு நடக்கிறது. உன்மைக் காரணமில்லாமல் ஹிண் சாக்குப்போக்குச் சொல்லி வராமலிருப்போர் எல்லாரும் நமது அப்பரீதியையும் கோபத்தையும் சம்பாதித்துக்கொள்வார்கள். இந்தத் தாக்கீதைக் கண்ட தகஷிணமே ஒவ்வொருவரும் பதில் அனுப்பவேண்டியது. அவரவர்களுக்கு வேண்டிய சவுகரியங்கள் இங்கு செய்துவைக்கப்படும். ஒவ்வொருவரும் தகுந்த மரியாதையுடன் வரவேண்டியது. இதில் என்ன எழும் தவறும் உண்டாகுமோ, பிஸ்டில்லாஹி”

ஆக்.—போதுமல்லவா?

மான.—போதும், மகராஜ ஸுல்தான்.

ஆக்.—மகளுக்குக் கீழ் எத்தனை சிற்றரசர்களிருக்கிறார்களோ அவ்வளவுபேருக்கும் இந்தத் தாக்கீது நகல்கள் அனுப்பப்படவேண்டும். ஹிந்துக்களாகிய சிற்றரசர்களுக்கு நமது “லால்பாக்” அரண்மனையையும் “சந்திரமஹா”ஸையும் ஒழித்து விடுதிகள் ஏற்படுத்துங்கள். மற்றையோர்களுக்கு “ஆக்பர் மஹால்” தெருவினுள்ள அரண்மனைகளில் ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நகரெல்லாம் இப்போதே தொடங்கி அலங்கரிக்கப்பட்டவேண்டும். ஒன்றும் குறைவிருக்கக்கூடாது. தெரிந்ததா?

மான.—ஒன்றும் குறைவல்லாமல் செய்துவிடுகிறேன், ஸுல்தான்.

ஆக்.—சரி, பொழுதுபோய்விட்டது. நாம் தொழிப்போக வேண்டும். மற்றை விஷயங்களெல்லாம் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளுவோம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

அங்கம் 2.

முதலாவது காம்.

பிரதாபநகரத்தைச் சேர்ந்ததோர் காடு.

(நாராயணதாசனும் வீரமாதேவனும் பரிவாங்களுடன் வருதல்.)

நாராயணதாஸ்.—பிரபுக்களே ஆக்பர் அனுப்பிய தாக்கீதைப் பார்த்தீர்களா? எல்லோரையும் தர்பாருக்கு அழைத்திருக்கிறான். நாமும் போகலாம்.

வீரமாதேவன்.—பிரபுவே! நம்மை நாட்டை விட்டுத் துரத்திய ஆக்பர்முன்னே நாம் போவதா?

நாரா.—அதனால் பாதகமொன்றுமில்லை. ஒருவேளை நம்முடைய ராஜ்யத்தைத் திரும்பிக் கொடுத்தாலும் கொடுப்பான்.

வீர.—எது, எனக்குத்தோன்றவில்லை. அவனைக் கெஞ்சுவது வீரத்தனமாகாது. சுதந்திரிய தருமமுமன்று.

நரஸிம்மதேவன்.—ஆண்டவனே! நாம் போவதில் பாதகமொன்றுமிருக்கமாட்டாது. நம்முடைய ராஜ்யத்தைத்தான் பிடுக்கிக்கொண்டுவிட்டான். இனி நம்மையென்னசெய்யமுடியும். மேலும் தர்பார் எதற்காக வென்றும் நாம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

பிருதிவிஸிம்மன்.—பிரபுவே! நாமும் போகலாமென்றே தோன்றுகின்றது. நமக்கு வேண்டியவர்களில் பலர் வருவார்கள். அவர்கள் மூலமாக ஆக்பரையும் நாம் கண்டுபிசலாம். நம்முடைய காரியமும் கைகூடும்.

வீர.—நமது வீரமுள்ளவரையில் நாம் என் பிறரைக்கெஞ்சவேண்டும்?

நாரா.—அப்படியல்ல. ஒரு காரியத்தைச்செய்வதில் சாமதானபேத தண்டமென்னும் கால்வகை » பாயத்தை

யும் மீட்டித்தக்கவண்டும். காரியம் எளிதில் முடிவ
தரவிருந்தால் நாம் என் வினில் கஷ்டப்படவேண்
டும்?

வீர.—ஒருவனை ஆக்பர் நம்மையெல்லோரையும் கொன்
று விடுவதற்காக இந்த தர்பார் கூட்டுகிறாளை என்
னவோ?

பிசு.—ஆக்பர் அப்படிச் செய்யவே மாட்டான். அவனு
டைய மனம் செட்ட வரிகளில் செல்லாது.

வீர.—அப்படியானால் தர்பார் கூட்டுகிற காரியத்தை என்
வெளிப்படுத்தவில்லை?

பிசு.—அது தான் ராஜ்ய தந்திரம். வெளிப்படுத்தினால் அத
ற்கு ஏதாவது இடையூறு உண்டாகலாம்.

நாரா.—எப்படியிருந்தாலும் நாம் ஜாக்கிரதையாகவே போ
வோம்.

நர.—போகாமலிருந்தால் எப்படியும் தெரிந்து விடும், கடை
சியில் நமக்கு இன்னும் கெடுதியுண்டாகும்.

நாரா.—எல்லாவற்றிற்கும் போவோம்; ஏதாவது கெடுதியு
ண்டானால் நம்முடைய தைரியம் எங்கே போய் விட்
து? வீரம் எங்கே போய் விட்டது?

பிசு.—கேடு கேர்வதாக இருந்தால் நமக்கு மாத்திரமா? நம்
மைப் போல எவ்வளவு பேர் வருவார்கள். எல்லாரை
யும் சேர்ந்தால் போல ஆக்பர் கெடுதி செய்ய மாட்
டான். மேலும் அவனுடைய முதல் மந்திரியாகிய ரா
ஜா மாணவரிம்மன் அப்படிப்பட்ட கெட்ட காரியங்க
ளைச் செய்யவிடமாட்டான்.

நாரா.—ஆமாம்; எல்லோருக்கும் கேர்வது நமக்கும் நேரட்
டும். நாம் போக வேண்டியது அவசியமென்று தோ
ன்றுகிறது.

வீர.—நீங்கள் எல்லோரும் போகும்போது எனக்குமாத்திரம் என்னவேலை இங்கு? நானும் வந்து உங்களுடன் சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிறேன்.

நாரா.—நல்லது. நாம் புறப்படுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நரவரிம்மதேவரே! நீர் போய் பல்லக்குக்கும் மற்றை ஆயுதங்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்து வாரும். நாங்கள் மற்றையேற்பாடு செய்கிறோம்.
(எல்லோரும் போதல்.)

இரண்டாங் களம்.

டில்லி அரண்மனை மண்டபம்.

(ஆக்பர், மானவரிம்மன் முதலியவர்களும் தர்பாருக்கு வந்த அரசர்களும் அவாவர்க் தகுத்தபடி வீற்றிருக்கின்றனர். வீரமாதேவனுய் மாராயணதானமும் ஒரு பக்கத்தில் இருக்கின்றனர்.)

ஆக்.—ராஜா மானஸிங்! தர்பாருக்கு எல்லோரும் வந்து விட்டார்களா? வராதவர்களும் உளரோ?

மான.—ஸுல்தான்! எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். மேவார் மகாராணாவாகிய பிரதாபவரிம்மனும், கோடாதேசத்ததிபதியாகிய நவாப் நஸ்ருல்லாகான் பகதூரும் வரவில்லை. மற்றையோர்களில் பெரும்பான்மை யோர் சபைக்கு வந்துவிட்டார்கள். சிலர் தங்கள் தங்கள் விடுதிகளினின்றும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆக்.—வராதவர்களுடைய சமாதான மென்ன?

மான.—ஸுல்தான்! நஸ்ருல்லாகான் பகதூருக்கு உடம்பு செளக்கியமில்லையாம். ஆதலால் அவருக்குப் பதிலாக அவரது முதல் ஸுந்தாராகிய மீர் முகம்மது கான் வந்திருக்கிறார்.

ஆக்.—சரி! நல்லது. ராணு என்ன சொல்லுகிறான்.

மான.—ஸுல்தான்! சமாதானமும் வரவில்லை. பிரதிரிதாப் வரவில்லை. வரமாட்டார் போல் தோன்றுகின்றது.

ஆக்.—என்ன துணிவு! நம்முடைய உத்திரவைக் கீழ்ப்படி யாதவர்களும் இருக்கிறார்களா?

மான.—இதுவரையிலும் முடி வணங்காத பிரதாபலிம் மனை இன்னும் வணங்காமலிருக்கிறான்.

ஆக்.—இவ்வுலகத்தில் நிலை பெற்றது எது? செல்வம் அழிந்து போகின்றது; பூமி பிறர்பாற் போய்க்கொண்டது. யாக்கையும் அழிந்து போகின்றது. அழியாமல் நிற்பது புகழும் பேருமே. இவ்வுலகத்திலுள்ள அரசர்களிலெல்லாம் மேலானவன் பிரதாபலிம்மன். நம்மால் காட்டை யிழுத்து காட்டில் வசித்தப் பலவிதமான கஷ்டப்படுகையிலும் மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிறானே: இதல்லவா வீரம்? இதல்லவா கஷ்டத்திரிய தருமம். அப்பிரதாபலிம்மனைப் போல இனி யொவர் பிறக்கப்போகிறார்கள். இந்த சபையில் அவனுக்கு வேண்டியவர்கள் யாரேனு மிருந்தால் அவர்கள் அவனிடம் போய் நான் சொல்லிய வார்த்தையைச் சொல்லட்டும்.—அதென்ன முரசோசை கேட்கின்றதே. அரண்மனை மண்டபம் வரையிலும் முரசோசையுடன் வருபவன் யாவன்?

மான.—ஸூல்தான். வருபவர் பண்டிதேசத்து ராஜ்ஸிராஜ் மாலன். அவ்வாறு வாசற்படி வரையிலும் முரசொலியுடனும் வரலாமென்று அவருக்கு மாத்திரம் அதிகாரம் உண்டு. ராஜசபையில் அவருடைய பிரபுக்கள் மாத்திரமே ஆபுதபாணிகளாக வரலாம்.

ஆக்.—மறந்துவிட்டேன். நாமே தாம் அவருக்கு இம்மரி யாதைகளைச் செய்தோம்.

(விசாக்மாலன் வருதல்).

ஸிராஜ்மால், வாரும.

ஸிராஜ்மால்.—ஸுல்தான்! தங்கள் உத்திரவுப்படியே வந்து
ள்ளேன். எனது பிரபுக்களும் கூடவே வருகிறார்கள்.

ஆக்.—நல்லது; உங்கள் இடங்களில் உட்காருங்கள்.

(இரண்டு போர்வீரர்கள் யெருவேகமாய் ஒடிவந்து ஆக்பருக்குச்
சலாம் பண்ணுகிறார்கள்).

என்ன, என்ன? ஏன் ஒடிவருகிறீர்கள்? என்ன சமா-
சாரம்?

போர்வீரர்.—ஸுல்தான், ஜிலாலுதின்! அரண்மனை மிருகா-
சயத்திலிருந்து கூட்டை யுடைத்துக்கொண்டு ஒரு
புலி புறப்பட்டு அந்தப்புரம் பக்கத்தில் ஓடுகின்றது.
எங்களால் பிடிக்க முடியவில்லை. எஜமானர்களிடம்
சொல்வதற்கு ஒடிவந்தோம்.

ஆக்.—ஜமேதார்! நூறு சிப்பாய்களையனுப்பி, அப்புலியைக்
கட்டிப் பிடித்துவா. உயிருடன் பிடிக்கமுடியாமற்
போனால் கொன்றுவிடு.

ஜமே.—ஸுல்தான்! மிகுந்த கோபத்துடன் ஒடிவருகிற
புலியை மனிதர்கள் எதிர்த்துப் பிடிப்பார்களா?

ஆக்.—ஆனால் நமது பாய்ஸாகிப்புகள் எல்லோரும் புலி-
வாய்க்கு இரையாக வேண்டியது தானா?

ஜமே.—அவர்கள் எல்லாரும் பத்திரமாயே யிருப்பார்கள்.
புலி அங்கே போகாது.

ஆக்.—அங்கே போகும், போகாது என்பதைப் பற்றி நான்
கேட்கவில்லை. சரி, உன்னைப்பற்றி பிற்பாடு விசாரனை
செய்வோம்.—பிரபுக்களே! அரசார்களே! உங்களில்
யாராவது ஒரு வீரன் அப்புலியை அடக்கும்படியா-
னவன் இருக்கிறானா? இருந்தால் வரட்டும்.—ஒருவரு-
மில்லையா? எல்லாரும் ஸ்திரீகளா? வீரன் ஒருவருமில்-
லையா? நமது நாட்டில் புலி புகுந்து விட்டது அதைச்
கொல்ல வல்லவன் ஒருவனுமில்லையா?

வீர.—ஊஸ்தான், இதோ இருக்கிறேன்.

ஆக்.—நீ யார்?

வீர.—உயிரோடிருக்கும் புலியைப் பிடித்து வரத் தைரியம், மனிதர்களில் ராஜபுத்திரர்களுக்கே யுண்டு; வேறு ஒருவருக்கும் கிடையாது. ராஜபுத்திரன் புலியைக் கொன்றாலும் கொன்று விடுவான்; அல்லது ஒருவேளை அப்புலியை யால் அவன் இறந்து போவான். என் ஓர் ராஜபுத்திர விரன். என் பேர் விரமாதேவன் என்பது. எனது நாட்டைப்பிடுங்கிக்கொண்ட சக்காவர்த்திக்கு நான் கன்மையே செய்கிறேன்.

ஆக்.—உம்முடைய ராஜ்யம் உமக்குக் கிடைக்கும்; நீ சொல்லிய வார்த்தைகளாலேயே சந்தோஷமடைந்தேன். இனி நீர் அப்புலியண்டை வெகு சீக்கிரமாகப் போம். நீ வருகிற வரையில் இங்கே தானே பத்திரமாக விருக்கிறேன்.—(கீமாதேவன் போதல்).—ஐமேதா! அரண்மனை வாயிற் கதவைப் பூட்டி விடு. சிப்பாய்களெல்லாரும் உருவிய கத்திகளுடன் நிற்கட்டும்.—மானஸிவ! அவன் யாவன்?

மான.—ஊஸ்தான்! அவர் பிரதாப் நகரத்து நாராயண தாஸரின் மகன். வெகு பராக்கிரமசாலி. எனக்குக் கூட ஒரு சமயத்தில் உதவி புரிந்திருக்கிறார். நாராயணதாஸரும் இதோ இருக்கிறார். அவர்கள் நாட்டை யிப்போது நவாப் அப்தல் ஆலி கான் நமக்காகப் பார்த்து வருகிறார்.

ஆக்.—நாராயணதாஸ்! உம்முடைய குமாரனின் வீரத்துக்கு மெச்சினோம். உமக்கு நியாயம் கிடைக்கும். உமது குமாரன் நவாஸலியாய் வரட்டும்.

(சிறை நீழ்தல்).

முன்றலு களம்.

சீற்றரசர்கள் தங்கி யிருக்கும் விதே.

(உக்கிரசேனன், பார்க்கவலிம்மன், ரணமாலன் வருதல்.)

உக்கிரசேனன்.—என்ன வீரம், பார்த்தீர்களா! ஒரு புலியுடன் சண்டைசெய்து அதைக் கொன்றுவிட்டு வந்தானே! அவனல்லவா வீரன்!

பார்க்கவலிம்மன்.—அதை எப்படிக் கொன்றான்?

ரணமாலன்.—முழுவதிலும் மஞ்சளாடையைப் போர்த்துக் கொண்டு, புலி போகும் வழியில் நின்றான். இவனைக் கொன்று தின்பதற்குக் கோபத்தோடு வந்த புலி காலத்தூக்கிய சமயத்தில் அக்காலைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு அதைக் கிழே தள்ளி விட்டான். அது மறுபடியும் வீராவேசத்துடன் கிளம்பி வாயைத் திறந்துகொண்டு வருகையில், தன் இடதுகையிலிருந்த வாளை அப்புலிவாயில் கொடுத்துத் திருப்பினான். உடனே அது கிழே விழுந்துவிட்டது. பிறகு வீரமாதேவன் அதைத்தூக்கித் தோளின்மேற் போட்டுக் கொண்டு ராஜசபைக்கு வந்தான்.

உக்.—வரும்போது அவன் உடம்பெல்லாம் ரத்தமாயமாக விருந்தது.

ரண.—அவனுடைய உடம்பில் புலியின் கைகளாலும் பற்களாலும் அறுபத்தேழு காயங்களிருந்தன. அதையெல்லாம் லக்ஷியம் பண்ணவேயில்லை.

பார்.—புலி எப்படிக் கூட்டினின்றும் தப்பியோடிவந்தது?

உக்.—ஆகாரம் கொண்டுபோய்ப் போடுபவன் கூட்டைத் திறந்துவைத்து விட்டுப்போனான். போதாதகுறைக்கு இரண்டு நாளாக அதற்கு ஆகாரமே கிடையாதாம்.

பார்.—வெகுபேரைக் கொன்றுவிட்டதாமே?

ரண.—அதிகமாக ஒன்றுமில்லை. மூன்றுசிப்பாய்களும் கா
ன்கு வேலைக்காரர்களும் இறந்துபோய்விட்டார்கள்.
சிப்பாய்களில் பலபேர்களுக்குப் பலமான காயங்க
ளாம். குதிரைகளிலும் அநேகம் போய்விட்டனவாம்.

உக்.—இன்னும் கொஞ்சநேரமிருந்தால் நாமெல்லோரும்
அதோகதியாய்ப் போயிருப்போம். ஏதோ தெய்வ
வசத்தால் தான் பிழைத்தோம்.

பார்.—சக்கரவர்த்தி என்ன வெகுமானம் செய்தார்?

ரண.—விலைமதிக்கப்பெறாத ஆடையொன்று, வைரக்கற்க
ளிழைத்த பதக்கம் ஒன்று. உத்தமஜாதிக் குதிரை
யொன்று, ஒரு வான், ஒரு தலையணி இவைகளை வீர
மாதேவனுக்குக் கொடுத்தார். அவர் தகப்பனாராகிய
காராயணதானருக்கு அவருடைய ராஜ்யத்தைக்கொ
டுத்துவிட்டார்.

பார்.—பேஷ்! நல்ல வெகுமதி. தலையிற்றுணியைப் போட்
டுக்கொண்டு வந்தவனுக்கு ராஜ்யம் கிடைத்துவிட்
டதே. நல்ல அதிருஷ்டம் தான்.

ரண.—வீரமாதேவன் யார் தெரியுமா?

பார்.—யார்?

ரண.—அவந்தியுரத்து கிஜயபாலன் மருமகன். விரோஹி
குடாசந்திரனுக்குக் கொடுப்பதாக ஏற்பாடு பண்ணி
யிருந்த ரேணுகாதேவியை அபகரித்துக்கொண்டு
போனவன் இவன் தான்.

உக்.—அபகரித்துக்கொண்டு போகவில்லை. கிஜயபாலன்
மனமொப்பிக் கலிபாணம் செய்துகொடுத்தான்.

ரண.—எப்படியானால்தானென்ன? 'கார்த்திருத்தவன் பெ
ண்டாட்டியை நேற்று வந்தவன் கொண்டுபோனான்'
என்பதுபோல வீரமாதேவன் கொண்டுபோய்விட்டா
னல்லவா?

பார்.—அதைப்பற்றியெல்லாம் நமக்கென்ன? எத்தனையோ விஷயம் நடக்கிறது.—இப்போது நம்மை சக்கரவர்த்தியழைத்தது எதற்காக?

உக்.—மாதந்தோறும் ஒன்பது நாளைக்கு நடக்கிற சந்தைத் திருவிழாவுக்காகத்தான்.

பார்.—சந்தையில் என்ன விசேஷமுண்டாகும்?

உக்.—ஒவ்வொரு ஹிந்து ஸ்திரீயும் தங்கள் தங்களிடத்துள்ள அருமை வஸ்துக்களை அச்சந்தையில் விலை கூறக்கொண்டு வரலாம். அரண்மனை ஸ்திரீகளும் மற்றைஸ்திரீகளும் என்ன விலை சொன்னாலும் கொடுத்து வாங்கவேண்டியதுதானாம். இச்சந்தை ஒன்பது நாளைக்கு நடக்குமாம்.

ரண்.—கண்டுகொண்டேன், இதனுடைய பொருளை; நம் முடைய ஸ்திரீகளின் மானம் குலைந்துவிடும். அரசனும் மற்றையோரும் ஸ்திரீவேஷம்பூண்டு சந்தைக்கு வந்து நமது இந்திய ஸ்திரீகளின் மானத்தை விலைக்கு வாங்கப்போகிறார்கள். இதுதான் இச்சந்தையினின்றும் விளையும் நன்மை.

பார்.—இருக்கலாம், இருக்கலாம்; அம்மாதிரியே செய்வார்கள். மேலும் சந்தை நடக்கிற இடம் சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனைக்குள்ளேயாம். என் வெளியில் நடத்தக்கூடாது.

ரண்.—எல்லாம் தங்கள் தங்கள் காரியம் முற்றுப்பெறுவதற்குத்தான். நமது ராஜபுத்திர ஸ்திரீகளின் கற்பு அழிந்துவிடப்போகிறது. துருக்கர்களுக்குப் பெண்ணைக்கொடுத்து மானங்கெட்ட பிழைப்பு பிழைப்பவர்கள் தாம் இனி நன்மையுடன் வாழ்வார்கள்.

உக்.—நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் இச்சந்தைத் திருவிழா நன்மைக்காகத் தோன்றவில்லை போலும்.

ரண.—நன்மையேது? மமது நாட்டை யிழந்தோம்; புகழ்
செல்வம் முதலியவற்றை யிழந்தோம். இனி நமது
ஸ்திரீகளையும் இழந்துவிடுவோம்.

உக்.—அப்படி யிருந்தால் ராஜா மானஸம்மன் கூட இதற்
குச் சம்மதிப்பானா?

ரண.—சம்மதிக்காமற் போனால், அவனது யிருந் போய்
விடும். துருக்கனோடு சம்பந்தஞ்செய்து மானத்தைக்
குலைத்துக்கொண்டவன் வேறு என்னதான் செய்ய
துணியான்?

உக்.—நாமெல்லோரும் என்ன செய்கிறது?

பார்.—இதெப்படி முடிவதென்று பார்ப்போம்; பிறகு மற்
றை யோஜனை செய்வோம்.

(மூவரும் போகல்).

அங்கம் 3.

முதலாளது காள்.

பிரதாபநகரத் தரண்மனை.

(நாராயணதான் இறக்குந்தருவாயிருக்கிறான். பிருதிவிஸிம்மன், ராயஸிம்மன், அரஸிம்மன், நரஸிம்மதேவன் முதலியோர் கூடவிருக்கின்றனர்.)

நாராயணதாஸ்.—பிரபுக்களே! பேசாமலிருங்கள் கொஞ்ச நேரமாயினும். மிகுந்த சிரமமாகவிருக்கிறது. சற்று நேரம் பாட்டு கேட்டால் நன்றாகவிருக்குமென்று தோன்றுகிறது.

பிருதிவிஸிம்மன்.—பக்கத்து அறையில் சங்கீதக்காரர்களைக் கூப்பிட்டுப் பாடச்சொல்லுங்கள்.

நாரா.—எனது கிரீட, ந்தையும் செங்கோலையும் என் படுக்கையின்மீது வையுங்கள்.

நரஸிம்மதேவன்.—கண் சுழலுகின்றதே: உடம்புகூட மாறு பாடடைகின்றதே: பாருங்கள்.

பிரு.—பேசாதேயுங்கள், பேசாதேயுங்கள்!

வீரமாதேவன் வருதல்.

வீரமாதேவன்.—ராயஸிம்மனை எங்கேயாவது கண்டதாண்டா?

ராயஸிம்மன்.—அண்ணா, இதோவிருக்கிறேன்.

வீர.—அரசருக்கு உடம்பு எப்படியிருக்கின்றது?

நர.—வெகு கெடுதலாகத்தாலிருக்கிறது.

பிரு.—கொஞ்சநேரம் பேசாமலிருங்களேன். அல்லது மெதுவாய்ப் பேசுங்கள். நான் தூங்குகிறாற்போல விருக்கிறது.

நர — அப்படியானால் எமெல்லோரும் வெளியில் போய்விடு
வோம்.

பிசு.—யுவராஜ்! தாங்களும் கூட வருகிறீர்களோ?

வீர.—நீங்கள் போங்கள்; என் பக்கத்திலிருந்து வர்த்துக்
கொண்டிருக்கிறேன்.

(சீமாநேயனைத்தவீர மந்திரமேய் போதல்).

நாரா.—(வித்தகர்கொண்டு) குழந்தாய்! எனது குலம் குழிகி
விட்டது. இன்னும் இரண்டு நாட்கைக்குள் எனது
பிராணன் போய்விடும். எனக்குப்பின் நீ தான் அரசு
கைவேண்டும். உனது மாற்றாந்தாய் மகன்களான
ராயவரம்மன், அமரவரம்மன் இருவரையும் அவர்களு
டைய தக்கை கமலாவதியையும் நன்றாக ஆதரித்து
வா. பிராம்மணர்களைக் காப்பாற்று. அவர்களால்
தான் நம் குலம் கசித்துப்போகாமல் வந்தது. நமது
முன்னோரான குகனைக் காப்பாற்றியவன் ஓர் பார்ப்
பினியல்லவா? பத்தினிப்பெண்டிரையும் என்முனைக்
களையும் வருத்தாதே. மற்றப்படியெல்லாம் உனக்கு
நன்வாடி சொல்வதற்கு உன் மந்திரி முதலியோரிருந்
கின்றனர்.—அவர்களைக் கூப்பிடு.

(சீமாநேயன்போய்த் திரும்பியருதல். எல்லோரும் உடன்பருதல்).

வீர.—எல்லோரும் வந்திருக்கிறார்கள்.

நாரா.—பிரபுக்களை! நீங்கள் அனைவரும் எனக்குத் துணை
செய்ததுபோல என் மகனுக்கும் துணை செய்யுங்கள்.
அவன் அநியாயப் பிராயத்தான். ஆகப்போடு செய்த
சண்டையில் இழந்த ராஜ்யம் அவனுலே தான் மீர்
டும் நமது கைக்கு வந்தது. அதை நன்றாய்ப் பரிபா
லிக்கவேண்டியது உங்கள் கடமை.

பிசு.—ஆண்டவனே! தாங்கள் சொன்னபடியே செய்யக்
கூர்ந்திருக்கிறோம்.

ராய.—ஐயா! எனக்கு என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள்?

சேனாதிபதியம் எனக்குக் கொடுங்கள்; அல்லது ராஜ்யத்திலேயே பாகத்தையாவது பங்கிட்டுக்கொடுங்கள்.

நாரா.—அப்பா! அம்மாதிரியெல்லாம் முரட்டுத்தனம் செய்யாதே! உனக்கு அனுபவம் போதாது. உன் அண்ணன் சொற்படி நடந்துவா. உனக்குக் குறையொன்றுமே வராது.

ராய.—(தனக்கு) எனக்கு ஒன்றும் கொடுக்காவிட்டால் நானே அரசனாவதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிடுகிறேன்.

நாரா.—குழந்தாய்! நமக்கு ஆக்பருடைய துணையிருக்கும் வரையில் பயமில்லை. அத்துணையை யிழந்துவிடாதே. —அதிகமாகப் பேசமுடியவில்லை. என்னை எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்.

(ராயனதானின் எடுத்துக்கொண்டு எல்லோரும் போதனர்.)

(இரண்டாவது காட்சி)

பிரதாபநகரத் தெருவீதி.

(நாலைதுபேர் வருதல்).

முதலாவதவன்.—அரசர் இடத்துபோய்விட்டனராம்; அரசன்மனை முழுவதும் அழுதைக்குரல்தான் கேட்கின்றது.

மூன்றாவதவன்.—யுவராஜர் தாம் ராஜ்யத்துக்கு வருகிறாராம்.

இரண்டாவதவன்.—ஆமாம்; அவருக்குத் தான் வரவேண்டும். கையைவிட்டுப்போன ராஜ்யம் திரும்பிவந்தது அவராலே தானே.

நான்காவதவன்.—நமக்கென்ன; யார் ஆண்டால் தான் என்வ? ராமன் ஆண்டாலென்ன? ராவணன் ஆண்டாலென்ன?

முதலா.—அவ்வளவு அசிரத்தையாக இருக்கலாமா? கம்முடைய ராஜா நன்மையாக ஆளுவாரானால் நமக்கும் நன்மைதானே.

முன்றா.—அப்படியில்லை; பெரிய ராஜாவுக்கு ராயஸிம்மரிடத்தில் தான் அதிகப்பிரியம்.

இரண்டா.—எப்படியிருந்தாலும் மூத்த குமாரன் தான் ராஜ்யத்துக்கு வரவேண்டும்.

முதலா.—யார் ராஜாவாக இருந்தாலும் நாம் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டியது நம்முடைய கடமைதான்.

முன்றா.—ராயஸிம்மன் ராஜ்யத்துக்கு வருவதற்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்வாரோ? அதோவருகிற குதிரைக்காரன் எல்லோரையும் வெருட்டிக்கொண்டு போகிறானே, ஏன்?

(குதிரைக்காரன் வருதல்).

குதிரைக்காரன்.—போங்கள், போங்கள்; வழியைவிட்டு விலகிவிடுங்கள். பெரிய மகாராஜாவின் களைபரம் இவ்வழியாய்த் தான் போகின்றது. ஒருவரும் வீதியில் இருக்கக்கூடா தென்று மகாராஜாவின் உத்தரவு. போங்கள், போங்கள்.

(எல்லோரும் போதல்).

முன்றா களம்.

பிரதாபநகரம்: ஓர் தனிவீடு.

(ராயஸிம்மன், அமரஸிம்மன், வருதல்.)

ராயஸிம்மன்.—தம்பிரி எத்தனை நாள் நாம் இவ்வாறு கஷ்டப்படுகிறது. கம்முடைய அண்ணன் நம்மை இவ்வாறு வருத்துகிறானே. நாம் ஏன் பொறுத்துக் கொண்டு வாழவேண்டும்.

அமர.—என்னுடைய அதிகாரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்ட பிறகு அசனிடம் எனக்கு இருந்த கொஞ்ச விகவரச

மும் மாறிப்போய்விட்டது. ஆனால் நான் செய்தது பிழைதான்.

ராய.—நாம் நம்முடைய தங்கை கமலாவதியிடம் போய் விடுவோமா?

அமர.—அங்கே போய் கிறைக்க காலங்கழித்துக்கொண்டு நுத்தால் ஜனங்கள் நம்மை எசமாட்டார்களா? போனால் ஜயபூர் அரசனிடம் துணை தேடக்கப்படுகவேணும். எனக்கு அது இஷ்டமில்லை.

ராய.—பின்பு, என்னதான் செய்யலாம்? எனக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

அமர.—நமது அண்ணன் ஒன்றாமில்லாத விஷயங்களை யெல்லாம் பிரமாதப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். நாம் செய்யப்போகும் யோஜனை அவருக்குத் தெரிந்ததானால் என்ன செய்யமாட்டார்?

ராய.—ஈ ஜயபூருக்குப்போய் கமலாவதியிடம் நம்முடைய கஷ்டத்தைச்சொல்லி, அவள் மூலமாய் அவள் புருஷனிடம் ஏதாவது உதவிகேள். அதற்குள், நான் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்கிறேன். நம்முடைய ராக்கர்கள் நமக்குக் கிடைத்தால் போதுமல்லவா?

அமர.—ஆமாம்; போதும்; கைசோர்த்துபோன ராஜ்யம் நமது அண்ணனுடைய வீரத்தினாலேயே திரும்ப வந்ததனால், அவன் எல்லாம் தன்னுடையதென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான். என்னவானாலும் அவனுக்கு விரோதமாகப்போவது எனக்குச் சரியெனத் தோன்றவில்லை.

ராய.—அதெல்லாமிருக்கட்டும்; ஈ அவனிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, கமலாதேவியைப் பார்க்கப்போவதுபோல் ஜயபூருக்குப்போய், அங்கு நடக்கும் விசேஷங்களை அடிக்கடி தெரிவித்துக்கொண்டிரு. நான்

இங்கேயேயிருந்து ஆகவேண்டியவைகளைச் செய்கிறேன்.

அமர.—நீரும் அடிக்கடி எனக்கு இவ்விடத்துச் சங்கதிகளைத் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். நான் காளைமதினமே புறப்பட்டுப்போகிறேன்.

ராம.—சரி:—எம் போலோம். நமது அண்ணன் சபைக்குட்டுகிற கிரமாயிற்று; நம்மைத்தேடுவார். போலோம் வா.

(இருவரும் போதல்).

பாண்டி காமம்.

வீரமாதேவன் தீர்பார் மண்டபம்.

(பி.ம.ம.தேவன் இங்கு நன்குநினைக்கிறான். மந்திரி முதலானவர்கள் நிற்கிறார்கள். குற்றவாளிகள் பலர் நிற்கின்றனர்.)

வீர.—மந்திரி, நமது சிறைச்சாலையிலிருந்து ஒரு கைதிலெளிப்பட்டு ஓடிப்போகும்படி அவ்வளவு அஜாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்த கடவுல்காரன் இவன் தானா?

மந்திரி.—ஆமாம்; மகாராஜே.

வீர.—(காவற்காரனைப் பார்த்து) நீ என் கைதிலை ஓடிப்போகும்படி விட்டுவிட்டாய்?

காவற்காரன்.—ஆண்டவனே! என் பேரில் தப்பிதம் ஒன்றுமில்லை. ஓடிப்போன கைதிக்கு ஒரு கால் இல்லை. கொண்டிக்கொண்டு வப்பான். அவனை வெளியிலிட்டுட்டால் பாதகமில்லையென்று எண்ணினேன். அவன் ஒரு காலுடனேயே ஓடிப்போவானென்று எனக்குத் தெரியாது.

வீர.—மந்திரி, இவன் செய்த பெருங்குற்றத்துக்காக இவனாகாலை வாங்கிவிட உத்தரவு கொடுத்திருக்கிறோம். —(காவற்காரனை நோக்கி) போ; என் முன்பே நிற்காதே. (இவனை விடுவதற்கு காவற்காரனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோதல்).

மந்.—மகாராஜ், இவன் தான் இன்றைய தினம் காலையில் தெருவில் சண்டை செய்துகொண்டிருக்கான்.

வீர.—சரி; அவனது இரண்டு கண்களையும் பிடுங்கிவிடு; இனிமேல் ஒருவருடனும் சண்டை போடமாட்டான்.

(அவன் ஒரு சிற்பாட் கொண்டுபோதல்).

மந்.—மகாராஜ், இதோ நிற்கிறவர்களுடைய வழக்குப்பது மையானது. இவர்களுடைய தகப்பனர் கோபாலகிருஷ்ண ஸைட் திரம்ப தனவந்தராயிருந்து இறந்து விட்டார். அவருடைய சொத்தை இருவரும் பங்கிட்டுக்கொண்டதில் எதோ வழக்கு வந்ததாம். மகாராஜா முன்னிலையிலேயே சொத்தைப் பாகம் செய்து கொள்ள வந்திருக்கிறார்கள்.

வீர.—நல்லது; கம்முடைய முன்பாக இவர்கள் வந்தபடியால், அவர் சொத்தை முன்பாகமாகக் கொடுத்து, ஒருபாகம் பங்குமும், மற்றை இரண்டு பாகங்கள் இவ்விருவருக்குமாகத் தீர்மானித்துவிட்டோம். அண்மனைக் கஜானியைக் கப்பிட்டு அவ்வாறு நிறைவேற்றச் சொல்லும்.—நீங்களிருவரும் போகலாம்.

(வழக்குக்கு வந்தவர் இருவரும் போதல்).

மந்.—மகாராஜ், இதோ நிற்கும் ஸ்திரீ வியபிசாயம் செய்ததாக நுகவாயிருக்கிறது.

வீர.—சரி; நாற்சந்தியில் ஒரு கம்பத்தை கட்டு அக்கம்பத்தோடு இவளைச் சேர்த்துப் பிணித்தவிடு. இன்றைய முழுவதிலும், அவ்வழியாய்ப் போவார்களெல்லோரும் இவள் முகத்தில் காறியுமிழட்டும். அந்தமித்த நிறகுட பட்டினியாய்ப் போட்ட வேட்டைகாய்களை

அவள் மீது எளிவிடு. போ.

(இரண்டு சிப்பாய்கள் அந்த ஸ்திரீயைக் கொண்டுபோதல்.)

மந்.—மகாராஜ்: இங்கு இதே திற்பவன் கிருஷ்ணப் பிரஸாதருடைய வீட்டில் திருடியதாகக் குற்றம் காட்டப்பட்டுத் தண்டனையை எதிர்பார்க்கிறான். திருட்டுச் சொத்தும் கன்னக்கோலும் இதோ இருக்கின்றன.

வீர.—இவனைப் பதிகெட்டு மாதம் சிறையிலடைத்துவைக்க உத்தரவு கொடுத்தோம்.

(காவற்காரர்கள் கன்வீன்கொண்டுபோதல்.)

மந்.—மகாராஜ், இவன், அரண்மனைக் குருவாகிய வேங்கடேச சாஸ்திரியரை இன்றையதினம் காலையில் அடித்துக் காயம் படுத்தியதாக எற்பட்டுள்ளது.

வீர.—பிரம்மணரை யடித்த குற்றம் பெரியதாகையால், இவனை அறு வருஷங் கடுங்காவலில் வைத்திருந்து பிறகு நாட்டைவிட்டு ஒட்டிவிடு.

(சேவகர்கள் இவனையும் கொண்டு போதல்.)

மந்.—மகாராஜ், இவன் இன்றையகாலையில் குடித்துவிட்டுத் தெருவில் வீழ்ந்துகிடந்தான்.

வீர.—தன்னுக்கடைக்காரனுக்கு நூறு பொன் அபராதம்; இவனுக்கு நூறு கசையடி.

(கட்குடித்தவன் காவற்காரரால் கொண்டு போகப்படுகிறான்.)

மந்.—மகாராஜ், இன்றையதினம் தண்டனைக்காக இன்னும் பதின்மூன்று குற்றவாளிகள் இருக்கின்றனர்.

வீர.—இன்றைய இரவு அவர்களுக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படும்; நமக்கு ராஜாங்க விஷயத்தைக் கவனிக்க இன்றைய பகற்போது சரியாயிருக்கும்; எல்லோரும் இப்போது போகலாம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

புத்தரங் காய்.

“பிருதிவிஸிம்மனின் மானிகை.

பிருதிவிஸிம்மனின் காலிமாசேஷனும் வருகல்.

நர.—நம்முடைய அரசருக்கு விஜயமாகச் சூழ்ச்சி ஒன்
று உண்டாயிருக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேனே;
அதைப்பற்றி யதுவது செய்யுமோ?

பிரு.—எனக்கு ஒன்றுத்தெரியாதே: உமக்கு யார் சொன்
னார்?

நர.—(சொல்லாய்) ராமஸிம்மன் நமது அரசனைக் கொன்று
விட்டுத் தானே சிங்காசனமேறப் பிரயத்தனம் செய்
துகொண்டிருக்கிறான்.

பிரு.—ஐயோ! இதென்னவிபத்து! இந்தசமஸ்தாரம் உமக்கு
எப்படித் தெரிந்தது?

நர.—அரண்மனைச் சுயம்பாசுத்தலைவன் எனது சேவகன்
நாராயணனுக்கு உறவினனும், நேற்றையதினம் காலை
யில் சுயம்பாசி நாராயணனிடம் ஒரு பொன்னைக்கொ
டுத்து ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வச்சநாடி வாங்கி
வரும்படி சொன்னானும், எதெற்கென்று மீட்டை
உண்மையையச் சொல்லிவிட்டு, ஒருவரு ளும் சொல்
லாதே என்று கண்டித்துவிட்டுப் போய்விட்டானும்.

பிரு.—ஐயோ உமக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

நர.—இன்றைய காலையில் நாராயணன் என்னிடத்துக்கு
வருகையில் அவன் துணியில் ஒரு முடிப்பிருந்தது.
அதென்னவென்று கேட்டதும் ஏதோ உளறினான்.
எனக்குச் சந்தேகம் பிறந்து, உடனே அதை அவிழ்
க்கச் சொல்லிப்பார்த்தேன். வச்சநாடியாகவிருந்தது.
பயப்படுத்திக் கேட்டதின்பேரில், மகாராஜாவின் கண்
மொகி வாங்கிவரும்படி சொன்னதாகச் சொன்னான்.

பிசு.—கண்டிகொண்டென். சென்ற வெள்ளிக்கிழமை சா
பந்தரம் ராயஸிம்மனும் அந்த சுயம்பாகியும் கனித்தம்
பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

நர.—சரிதான்; ராயஸிம்மன் ஏவலின்படி சுயம்பாகி நடச்
கிறான்போலும். ஏதாவது கெடுதல் நடந்த விடம்
போகிறதென்று உடனே அந்த வச்சநாபியை நான்
வாங்கிவைத்திருக்கிறேன்.

பிசு.—நல்லவேலைசெய்தீர்; அதை யெடுத்துந் கொண்டு
போய் அரசனிடம் காட்டி, சங்கதியைச் சொல்லிவி
ட்டுவருகிறேன். காலதாமதம் செய்யக்கூடாது. நீடுந்
வருகிறீர்?

நர.—நான் இப்போது எதற்காக வரவேண்டினீர் மகாராஜா
கப்பிட்டனுப்பினால் வருகிறேன்.

பிசு.—சரி, உமது வேலைக்காரனைப் பத்திரப்படுத்தும்.

நர.—அகட்டினீர்; அப்படியே செய்கிறேன்.

(போதல்)

பிசு.—தனிமைத்து வேண்டியவன் போலாகவிருத்த கொலை
க்குத் துணிந்தவிட்டானே ராயஸிம்மன். இதற்கா
கத்தானு என்னிடம் வந்து பலதரம் நயவார்த்தை
பேசினான். ஆமரஸிம்மனையும் வெளியிலனுப்பிவிட்டு,
வெகு காலமாகாய்ச் செய்துவிட்டானே. இருக்க
ட்டும்; இவைமெல்லாம் நான் போய் அரசனிடம்
சொல்லிவருகிறேன்.

(போதல்)

அரண்மனைத்தனியறை.

(கோமாதேவதாஸ் பிருந்திவிம்மனும் கருதன்).

விசு.—அப்படியானால் அந்த சுயம்பாகியும் ராயஸிம்மனும்
மா நமக்கு கிரோதமாகத்தோன்றினார்கள்?

கிழைகள், என்னை விட்டுவிடுங்கள்; நான் எங்கேயாவது
ஒடிப்போகிறேன்.

இரண்.—சரி கல்லது; இருநூறு பொன்னாகக் கொடுத்த
விடு; விட்டுவிடுகிறோம்.

முதற்.—சி! உனக்கென்ன துர்ப்புத்தயா? கொன்றுவருவ
தாகச் சத்தியம் பண்ணிவந்தாயே?

இரண்.—மமக்கெல்லாம் சத்தியத்தையும் தர்மத்தையும்
பார்த்துக் கட்டுமா? எதோ சொல்லுகிறது நான்
போவதுதான். மமக்கெல்லாம் வெள்ளைப் பரண் காணே
பிரதானம்.

முதற்.—கூடாது, கூடாது; நாம் விட்டுவிட்டால் நமது
உயிர் போய்விடும்.

இரண்.—ஆனால் சரி.

ராய.—ஆனால் என்னை விட மாட்டீர்களா?

முதற்.—நங்கள் என்ன செய்யலாம்? சின்பறம் தோட்
டத்துக்கு வருவீர்களோ?

ராய.—நான் வரமாட்டேன்? நீங்கள் வேண்டுமானால் போ
கலாம்.

முதற்.—நீ வராமற்போனால் நான் கொண்டுபோகிறேன்.
இப்போது வருவாயா?

(சத்தியால் முதலில் குத்தல்.)

ராய.—ஐயோ! கொலை! கொலை.

(கீழே வீழ்ந்திறத்தல்.)

முதற்.—ஒரு கொலைகாரன் தொலைத்தான். நீ இப்பிணச்
சைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய்க்கொல்லியால் புதைத்த
விட்டு, அன்னிடத்தைபோர் அடையாளமாக நினைத்த
வா, நான் போய்ச் சங்கதியைச் சொல்லுகிறேன்.
(இரண்டாங்கொடியானி பிணத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒருவழியாக
வரும், முதற்கொடியானி வேறொரு வழியாகவும் போதல்.)

அங்கம் 4.

மதவாலது கபாய்.

வரமாதேவனரண்மனையிலோர் மண்டபம்

மீரமாதேவனுர் தத்த-கதிலேயமுனையுள் வருதல்.

வீரமாதேவன்.—வரமேனிடம், பெரியவரே!

தத்தாத்திரேயர்.—அசீர்வாசம்! செந்நெய்யிறறு அரகனைப் பார்த்து.

வீர.—பெரியவர்களுக்கு ஒழிவிலைப் போலிருக்கிறது.

தத்.—என் போலிருக்கு ஒழிவேது. ஒர்ச்சலேது? எப்போதும் சகவானுளைய சாணாவந்தத்தைத் தியானம் செய்து கொண்டிருப்பதனால் விஷயந்தரங்களில் மனஸ் செல்லாட்டாத. இப்படிப்பற்றப்படுகிறதேன்: இரண்டொருவாந்தை சொல்வதற்காக.

வீர.—தாங்கள் வருவதைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னையாட்கொண்டிருள்மேனிடம்.

தத்.—ஒர்த உலகத்தில் மனக்கு முன்னால் அரகனை வர்கள் என்னைப் போன்று தெரியுமா?

வீர.—செந்நெய்: அசீர்காருக்கலாய்.

தத்.—உன்னை, அவர்களில் சிறப்பிடமொண்டவர்களைக் காரும் எங்கே போய்விட்டார்கள்? மாந்தாது, சிடி, அரிச்சக்கான், மரன் முதலிய பிரபலர்கள் எல்லோரும் போய்விட்டார்களல்லவா? ஆதலால் உலகத்தில் கிடைத்திருப்பது இவ்வாக்கையல்லவென்று தெரிந்து கொண்டிருக்கல்லவா?

வீர.—பாக்கை கிடைப்பற்றது என்: ஆனால் புகழ் கிளையுள்ளது தானே.

பிசு.—மகாராஜ! என்ருது அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.
வெகுதாலமாக ராயலிம்மன் தங்களை வெறுக்கிறான்.
எல்லாம் தங்கள் சுயம்பாகித்தல்லவனைக் கூப்பிட்டுக்
கேட்டால் வெளியாகும்.

வீர.—சரி; கூப்பிடுவோம்—யாரடா அங்கே? (ஒரு சேவகன்
உடிபருதல்) ஒடிப் போய் பெரிய சமையற்காரனைக்கை
போடவைத்துவா (சேவகன் போதல்) — ராயலிம்மன்
அள்ளவறு கெட்டவனென்று நான் எண்ணவில்லை.

பிசு.—மகாராஜ! தங்களுக்குச் சமீகாதா வாஞ்சைமிக மே
லாக விருத்திறாடியால் தாங்கள் அப்படி நினைக்கிறீர்
கள்.—இதே சுயம்பாகி வருகிறது. (சுயம்பாகி வருதல்)

சுய.—ஆண்டவனே! கட்டளை யென்ன?

வீர.—பிசுதிவிவிம்மர் சொல்லுவார்.

பிசு.—நீ, ராயலிம்மதேவர் சேவகன் நாடாணனிடம் கீத
றையதினம் காலையில் ஒரு போன் கொடுத்தாய்,
அது எதற்காக?

சுய.—(முடிவியர்ந்த) ஒன்றுக்குமில்லை. எல்ல தேன் வாங்கி
வரக் கொடுத்தேன்.

வீர.—உண்மையைச் சொல்லிவிடு; இல்லாவிடில் உன்
தலை போய்விடும்.

சுய.—ஆண்டவனே! காப்பாற்றவேண்டும். (உடிபனிதல்).
எனது தப்பிசும் செத்துவிட்டேன்; மன்னிக்கவேண்
டும்.

வீர.—உண்மையை ஒளியாமல் சொல்லு. எழுந்திரு.

சுய.—(எழுந்திரு்தல்) ஆண்டவனே! நான் ஒரு பாவத்தைய
மறியேன். எல்லாம் ராயலிம்மர் தான் செய்யச்
சொன்னார்.

வீர.—என்ன செய்யக்கொண்டான்?

கய.—ஐயோ! பத்து நாளைக்கு முன்பு என்னிடம் ஆயிரம் பொன் கொடுத்து, எப்படியாவது தங்களுக்கு இறுதி நேரும்படி செய்யச்சொன்னார். நான் மாட்டேன் என்றேன். பிடிவாதமாகச்சொல்லி, அவ்வாறு செய்தால் அவர் ராஜாவாக ஆவாரென்றும் அப்போது எனக்குப் பெரிய ஜாகிர் கொடுப்பதாகவும் சொன்னார்; பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டிற் சம்மதித்தேன். மன்னிக்கவேண்டும், மகாராஜா! ஆண்டவனே! கார்பாற்றவேண்டும்.

வீர.—என் சேகரவதைத் தன்னுவிட்டு எனக்கே துன்பாகச் செய்யவெண்ணினாயே சரி, நீயும் அவனும் சீசர்க்கே மரணமடைவாயாம்,—பார்க்கீக!

(கம்பீரம்.)

(இரண்டு சம்பாய்கள் வருதல்.)

ஆவணக் கட்டித்தொண்டிப்பாய்ச் சிவநாயகி, பாரிசு கள், (சம்பாய்கள் சம்பாஷணைச் செண்டுபோதல்). பிந்திவினும்மீர், சமது தம்பியென்றும் பாரது பாவலிய மறைக் கொன்றுவிடும்படி கொடியாரிகளுக்குக் கட்டளைபிட்டுவிட்டீர்ாம், நீ போம் அக்கட்டளை நிறைவேறுகின்றதா எனப்பார்த்துளாரும்.

(இரண்டாம் பிரதல்.)

ஆரங்கார.

ராமலிம்மனின் மாளிகை.

(ராமலிம்மனும் விக்கிரமதேவனும் வருதல்.)

விக்.—என் உங்கள் முகம் வாட்டரவடத்திருக்கிறது?

ராம.—நேற்றிரவு ஓர் தனாக்கன்மீடன், அந்த தீவிரத்தப் பயமாகவிருக்கிறது.

விக்.—என்ன கனவு? சொல்லுவாள் க்காட்டீராம்.

ராய.—எண்ணெய்தேய்த்துக்கொண்டு தலைவிரிகோவததுடன்
 ஓர் எருமையின் முதுகிலேறித் தெற்கு முகமாகப்
 போனதாகக் கனவுகண்டேன். போலையில் யாரேர்
 ஒருவன் என்னை அடித்தான். உடனே விழித்துக்
 கொண்டேன். என்ன தேடுவருமோ?

லீக்.—ஒன்றும் கெடுதிவராது; பயப்படவேண்டாம்; கன
 வன்பயன் உண்மையாவது அருமை.

ராய.—எனக்கு ஆயாசமாகவிருக்கிறது. நான் சற்று தூங்கு
 கிறேன். நீ இங்கேயே இரு.
 (ராயலிம்மன் தூங்கல்.)

(இரண்டு கொலையான்கள் வருதல்.)

முதற்கொலையாளி.—இவன் யார்?

லீக்.—நீங்கள் யார்? இவ்விடத்துக்கு எப்படி வந்தீர்கள்?

முதற்.—நாங்கள் ராயலிம்மருடன் போசவந்தோம். எங்கள்
 காக்களாலே தான் வந்தோம்.

முதற்.—நாங்கள் ராயலிம்மரை வேலைநித்தூவிடப்போக
 மேற்ப. நீ ஒடிப்போய்விடு; இங்கிருந்தபானால் நீயும்
 அவருடன் போகவேண்டியது தான்.

லீக்.—என்! மகாபாஷா உத்திரவோ!

முதற்.—இதோ பார் மரண உத்திரவ.

(லீக்கிடமேதவன் ஒரு குழந்தையை காண்ப்படித்தல்.)

லீக்.—நான் தடிப்போகிறேன். எனக்கு இப்போது சாக
 இஷ்டமில்லை. என் குஞ்சு குழந்தைகள் எல்லாம்
 பிராதரவாய்ப்பு போய்விடும்.

(போதல்.)

முதற்.—இவன் தூங்குகிறான்; இப்போகத் தரிப்படுத்தி
 விடலாமா?

இரண்டாங்கொலையாளி.—கூடாது; விழித்துக்கொண்டு
 ட்டால், தாங்குலையில் கொன்னார்கள் என்று சொல்
 லுவானோ!

முதற்—அதென்னடா, முட்டாளிப்பால் வார்த்தை சொல்லுகிறாய்? விழித்துக்கொள்ளுவதேதடா?

இரண்.—அவன் விழித்துக்கொள்ளவேண்டாம்; ஜனங்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்?

முதற்—ஜனங்கள் சொல்லுவதை நாம் என் மிகட்கமேண்டும்? நமக்கோ இவனைக்கொல்லும்படி மகாராஜா உத்திரவு இருக்கிறது. உத்திரவுக்கு நாம் கீழ்ப்படியாமல்வண்டியது அவசியந்தாமே?

இரண்.—எனக்கு இவனைக்கொல்வதற்கு மனம் வரவில்லை. வேண்டுமானால் நீயே கொல்லு.

முதற்.—இவனைக்கொல்லாமற்போனால் நமது பாயிர் போய்விடும். ஜாக்கியைதயாய்ப் பிணை.

இரண்.—ஒன்றை நினைத்தால் மற்றொன்றுக்குப் பொருத்தமில்லை. என்ன சொக்கிறது? எல்லாம் தலைவன் சொல்லுகிறபடி செய்துநிரவேண்டியதுதாமே.—பாசா மீது இதை இவன் விழித்துக்கொள்ளுகிறான்.

(ராயசீர்மன் விழித்தக்கொண்டான்.)

ராய.—நீங்கள் யார்? என் இங்கே வந்தீர்கள்? உங்களைப் பார்க்கையில் மமதுதர்களைப்போலவிருக்கிறீர்.

முதற்.—நாங்கள் மமதுதர்களின் மீலலைக்காகத்தான் வந்திருக்கிறோம்; ஆனால் மமதுதைய தூதரல்ல; மகாராஜா கின் தூதர்கள் நாம்.

ராய.—என் என்னைக் கொலை செய்யப்போகிறீர்கள்? நான் என்ன பப்பிதம் பாண்டினைன்?

முதற்.—அதெல்லாம் எனக்கென்னதெரியும்? இதை உன்னைக்கொல்லும்படி உத்திரவிருக்கிறது.

(உத்திரவைக்காட்டல்.)

ராய.—என்னையான் கொல்லுகிறீர்கள்? நான் உங்கள் இருவருக்கும் தலைக்கு நூறு நூறு பொன் கொடுக்குகிறேன்.

தத்.—புகழ்க்கலைபெற்றது தான்; ஆனால் மாந்தர்வாழ்
வின் அந்திப்பயன் விடடைவதுதான் அதம், பொரு
ள், இன்பம் எல்லாம் விட்டுக்குப் போகும் மார்க்கங்
கள்; ஆதலால் அரசனை நீர் மோகஷமடையும் மார்க்
கத்தைத்தேடவேண்டும்.

வீர.—நல்லது; அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்?

தத்.—சிவபெருமானின் சடாழடியினின்றவரும் மகோ
த்தமமான பரிசுத்த கங்காநதியில் ஸ்நானம் செய்து
புண்ணியசேஷத்திரங்களை யெல்லாம் தரிசித்துவந்தால்
பாவம் தீரும்.

வீர.—நான் பாவம் கணக்கில்லாமல் செய்துவிட்டேன்.
அவையெல்லாங்கழியும் வண்ணம் கங்கைமுதலான
நதிகளிலாடியும், தலங்களைச் சேவித்தும், தானம் பல
புரிந்தும் வருவேன். நல்லசமயத்தில் என்னை நல்லாழி
ப்படுத்திய பெரியவராகிய தங்களுக்கு என்ன கைம்
மாறு செய்யப்போகிறேன்.

தத்.—என்னைப் போன்ற துறவிகளுக்குக் கைம்மாறு
எதற்காக? நீர் நன்மையடைவதே கைம்மாறு போலா
கும். என் போய்வருகிறேன்.

வீர.—அப்படியே. அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்.

(மேடல்).

இரண்டரங் கவர்.

ஜெயபூர் அரண்மனை.

(அமரஸிம்மனும் கமலாவதியும் வருதல்.)

அமரஸிம்மன்.—என்ன, ஒரு மாதகாலமாய் நமது அண்ண
லரிடமிருந்து ஒரு சேதியும் வரவில்லையே! எங்கேயா
வது ஊர்களுக்குப் போயிருக்கிறோம், என்னவோ,
தெரியவில்லை.

கமலாவதி.—ஊர்களுக்குப் போயிருந்தால்தானென்ன ?
அவ்வவ்விடங்களிலிருந்தேனும் சங்கதியனுப்பலாமே;
எங்கேயாவது தேசாந்தரம் போய்விட்டாரோ?

அம.—ஒருவேளை ராஜ்ய விவயமாய் மகாராஜாவால் வெளியில் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறாரோ, என்னவோ, அதுவும் தெரியவில்லை.

கம.—போயிருந்தான் இருக்கிறான்பது என்ன நிச்சயம்? ஒருவேளை கொல்—

அம.—அப்படியிருக்காது; பயப்படாதே. (ஒரு சேவகன் வருதல். அவனைப் பார்த்து) என், என்ன விசேஷம்?

சேவகன்.—ஐயா! பிரதாபநகரத்தினின்றும் ஒர் துதுவன் வந்து தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வாயிலில் கார்த்திருக்கிறான்.

அம.—கம.—வரச்சொல்லு; வரச்சொல்லு

(சேவகன் போதல்).

அம.—நல்லசமயத்தில்தான் வந்தான். எகாவதி சமரசாரம் நமது அண்ணன் அனுப்பியிருப்பார்.

கம.—இதோ வந்துவிட்டான். (துதன் வருதல்).

அம.—வா, என்ன சங்கதி ஊரில்? எல்லாரும் செளக்கியமாகிறார்களா?

துதன்.—ஐயனே! மமஸ்காரம். எல்லோரும் மகாத்திச் செளக்கியமாக விருக்கிறார்கள். மகாராஜா அவர்கள் காசிபாத்தினை போகிறதாக விருக்கிறார்; ஆகையால் தங்களை உடனே கூட்டிவரச்சொன்னார்; மகாராஜா ஊரில் இல்லாதபோது ராஜ்யபாரம் தாங்கள் தாம் செய்யவேண்டுமாம்.

அம.—நமது தின்னண்ணன் எங்கேயானும் போயிருக்கிறாரோ? அவரிடத்திலிருந்து அநேக நாளாய்த் சமரசாரம் ஒன்றும் வரவேயில்லையே.

நூதன்.—ஐயமே! தங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாதுபோன்
றுள்ளது. அவர்—அவர்—

கம.—என்ன மென்று விழுங்குகிறாய்? சொல்லேன், சிக்க
ரம். அவருக்கென்ன?

நூதன்.—சொல்லுவதற்கு நாவெழவில்லையே, அம்மணி.—
அவர்—

கம.—என்ன, இறந்துபோய்விட்டாரா?

நூதன்.—ஆமாம், அம்மணி.

கம.—ஐயோ, ஐயோ! பானி! போய்விட்டாரா?

அம.—எப்படி. இறந்துபோனார்? என்ன வியாதி? எத்தனை
நாளாயிற்று?

நூதன்.—ஐயமே! ஏதோ மகாராஜா அவர்களை விஷம்பட்
தக்கொல்லுகவற்பாடு செய்திருந்தாராம்; அவ்விஷ
ரம் தெரிந்ததும், மகாராஜா, ராயலிமமரைக் கொலை
செய்துவிட உத்தரவு கொடுத்துவிட்டார்கள். அவர்
போய் இன்றைக்கு இருபத்தேட்டு நாளாகின்றது.

கம.—பானி! இவனா கொலைகாரனாகவற்பட்டான்? அண்ணா!
அண்ணா! உம்மை இனி எப்போது பார்ப்பேன்.

(ஊதல்).

அம.—அம்மா! அநாதை. அவர் இவ்வளவு நாள்தான் பூம்
யில் இருக்க பாக்கியம் செய்திருந்தார். (நூதனைக்கி
டீ போகலாம், பான் இன்னும் இரண்டு தினத்தில் ம
ப்பட்டு வருகிறேனென்று மகாராஜாவிடம் சொல்லு.

(நூதன் போதல்).

கம.—எனக்கு முன்னாலேயே தெரியும், இவ்வாறு ஆகு
மென்று, டீ போகவேண்டாம்; எனக்கும் அம்மாதிரி
யான கதியாய்விடும்.

அம.—அப்படியன்று. குற்றமில்லாமற் போனால் மகாராஜா
தண்டிப்பாரா? நான் போகவேண்டியது அவசியம்.

ஃ அதிகமாய்த் துக்கத்துக்கொண்டு விசாரப்படாதே. தைரியமாகவீரு.

கம.—என்ன தைரியம்? பிரக்து சில நாளிலேயே அன்னையை யிழந்து ஆதரிப்பாரின்றியிருந்த நானெல்லாம் என்னைத்தேற்றினவர் அவரல்லவா? அவர் இறந்துவிட்டாரென்றால் எனக்குத் துக்கமாகவீருக்காதா?

அம.—போனதுபோகட்டும்; நீ விசாரப்படுவதினால் அவர் எழுந்து வரப்போகிறாரா? என்னவோ, அவர் தலை விதிப்பவன் அப்படியிருந்தது. நான் போய்வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நான் வாட்டுமா?

கம.—பெரியண்ணன் காசியாத்திரைக்குப் போய்ததிரும்பும்போது இங்கே வந்துவிட்டுப் போகலாமென்று நூறுதரமாகச் சொன்னதாகச்சொல்லு. அவர் வருவதற்கு நான் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்துவைக்கிறேன். நீ போ (அரண்மனைப் போதல்) (காலையிற் தன்னைவிட்டு) எனது உயிர்போன்ற அண்ணனைக் கொன்று விட்டானே; அத்தப் பழிக்குப்பழி வாங்கிவிடுகிறேன். விஷத்தினாலேயே யிவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன். என்னை விட்டு எப்படித்தப்புவான்; பார்ப்போம். யாரங்கே (கப்பிடல், ஒரு கேசியாண்ட்) நீ போய் அரண்மனைத் தையற்காரனைக் கூப்பிட்டுவா. (சேவகன் போதல்) விஷயுயர்த்த உடை பொன்று செய்யச் சொல்லி அதின் உட்புறமுழுவதிலும் விஷத்தைத் தடவிக்கொடுத்து விடுகிறேன். அதைஉடுத்ததும் இறந்துபோய் விட்டும், என் அண்ணனைக் கொன்ற பழிக்கு இதுதான் பதில் பழி. அவனைக்கொல்லாமல் விடுவதில்லை. இச்சங்கதியொருவருக்கும் தெரியாமல் மகனியமா யிருந்தவேண்டும்; என்புருஷருக்குத் தெரிந்தால் என்

னை விய கொன்றுவிடுவார். எழிலைகளும் ஆய்விட்டது;
போகிறேன்.

(போகல்).

முன்றங் காம்பு.

பிரயாகை.

(விவாதத்தையும் வேண்டுகாதையும் வருத்தம்.)

ரேணு.—காதா! இன்னும் எந்தெந்த சேஷத்தாங்களுக்குப்
பொய்கைகளைருக்கிறீர்கள். காசு, காயை, அயோர்த்தி,
மதுரை, மதுரி, கைமிச முதலிய சேஷத்தாங்க
ளைத் தரிசித்தாப்பெட்டதே. இங்கு வந்துகூட நெடு
காலாய்விட்டதே. தகஷிண தேசத்துக்குப் போக
லாமா?

வீர.—காட்டைஎன்பிப் புறப்பட்டு ஒரு வருஷத்துக்குமே
லாகிவிட்டதல்லவா? அரசு எவ்வாறுயிற்போ, தெரிய
வில்லை. இனித் தாமதிக்க வேண்டில்லை. நமது தங்கை
கமலாவதி வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டபடி
ஜெயபூரில் சிலநாள் தங்கிவிட்டு ஊருக்குப்போகவே
ண்டியதுதான்.

ரேணு.—பிரபுவே! என் ஒன்று வேண்டிக்கொள்ளப்படுமா?

வீர.—என்ன கேட்கிறாய்?

ரேணு.—பிரபுவே! சவுகரியப்பட்டால் அவந்திபுரத்துக்கும்
போய் வயது சென்ற என் பிதாவையும் மார்த்துவி
ட்டு வரலாமென்று தோன்றுகின்றது. தங்கள் இஷ
்டம் எப்படியோ தெரியவில்லை.

வீர.—இப்போது சாவகாசமில்லையென்று சொன்னேனே.
ஜெயபூரிலிருந்து கோக பிரதாபங்கரம் போய்ச்சில
நாளிருந்துவிட்டு, மறுபடியும் பிரயாணம் புறப்பட்டு
விடலாம்; அப்போது அவசியம் அவந்திபுரத்துக்குப்
போகலாம். ராஜ்ய தொத்தரையைக்காட்டியும் இர

படித் தேசசஞ்சாரம் செய்வது இன்பமாகவிருக்கிறதது. காம் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் இவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுவிடுவோம். ஜெயபூருக்கும் சொல்லியனுப்பவேண்டும்.

ரேணு.—என் விருப்பத்தை இப்போதே நிறைவேற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்றிருந்தேன். தங்கள் சித்தம் வேறாகவிருக்கிறது. மறுத்துச் சொல்லவில்லை.

வீர.—எல்லாம் தெரிந்த கீழே இப்படி வருத்தப்படுகிறீய். ஊருக்குப் போனதும் நான் கருத்தை முற்றுப் பெறவைக்கிறேன்.

ரேணு.—ஊருக்குப் போனபிறகு வன்கருத்தி முற்றுப் பெறுதென்று தோன்றுகின்றது. எல்லாம் தெய்வத்தின் செயலின்படியே நடக்கும். அவனனறி யோரணுவும் அசையாது.

வீர.—உல்லது, என்மதினம் பாசுகத்தை பெயர்ணம். கக்கையும் யமுனையும் சேருமிடத்தில் ஸ்காநம் பண்ணினால் அனந்தகோடி புண்ணியம் லபிக்கும். பிற்பாடு போஜித்துக் கொள்ளுவோம், மற்றைவிவசயங்களை.

(இருவரும்போதல்)

தங்கராஜ் களம்.

ஜெயபூர்

(தெருவிட மக்கத்துவோர் வருதல்).

முதலாவதவன்.—எதற்காக நகரலங்கரிக்கின்றனர்?

மூன்றாவதவன்.—பிரதாப நகரத்தரசன் விரைவே தேவர் வருகிறாராம்; அதற்காகத்தான்.

இரண்டாவதவன்.—அவர் வரது மகாராணியின் சபைமேலாள்வீர?

மூன்று.—ஆமாம். இங்கேயே ஒரு மாதமிருப்பார் போல்
தோன்றுகின்றது.

நான்கா.—நமக்கெல்லாம் நல்ல சாப்பாடுகிடைக்கும்.

முதலா.—பற்பல வேடிக்கைகளும் பார்க்கலாம்.

இரண்.—அவர் எங்கே தங்கப்போகிறார்?

மூன்று.—அஷ்டிவிலாஸ் அரண்மனையில் தான்; அது
கூடே மகாராணியின் அகத்தப்பாதிக்குத் தயார்
நிலுள்ளது. அந்த அரண்மனை எவ்வளவு விகோத
மாகச் சிங்காசிக்கப்பட்டிருக்கிறது, தெரியுமா? பார்க்
கப்பதினாயிரங்கண்கள் வேண்டும்.

முதலா.—முத்துப்பந்தல் போட்டிருக்கிறசாமே?

மூன்று.—முத்துப்பந்தல் மாத்திரமா? எவ்வளவு விகோ
தம்! சொல்லிமுடியாது. வருகிறவருக்கென்று எத்
தனை சாமான்கள் வைத்திருக்கின்றன தெரியுமா?
அருமை வேலைப்பாடுள்ள தந்தப்பெட்டிகள், தந்தப்
பல்வக்குகள், மயில் விசிறி, ரிலிக்குடை, இன்னும்
என்னென்னவோ வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

நான்கா.—நாமெல்லோரும் இப்போது பார்க்கலாமோ?

மூன்று.—பார்க்கலாம்; நேற்றோடு அதன் சிங்காரம் முத்
றுப்பெற்றுவிட்டது. இன்று முதல் மூன்று நாளை
க்கு நகரத்து ஜனங்கள் யாவரும் பார்க்கலாமென்று
மகாராஜா உத்தரவிட்டிருக்கின்றனாம்.

முதலா.—என்றைக்கு வருகிறாயோ?

மூன்று.—இன்றையதினம் திங்கட்கிழமைபல்லவா? வெள்
ளிக்கிழமை சாயத்தாம் வருகிறாயாம்.

நான்கா.—நாம் போய் அரண்மனை வேடிக்கையும் பார்க்
கத்துவிட்டு வருவோமே.

•எல்லோரும்.—ஆமாம்; போவோம்.

(எல்லோரும் போதல்.)

ஐந்தாங் களம்.

ஜெயபூர், லக்ஷ்மீவிலாஸ் அரண்மனை.

(வீரமாதேவன், ரேணுகாதேவி, கமலாவதி வருதல்.)

வீர.—கமலம் நான் வந்து ஒரு மாதமாகப் போகின்றதே.
முன்னமேயே ஊருக்குப் போகவேண்டுமென்று கேட்
டதற்கு, பிறகு ஆகட்டும் என்றாயே.

கம.—என்ன, அண்ணா! எப்போது வந்தாலும் ஊருக்குப்
போகவேண்டுமென்கிறீர்களே? இங்கே யிருப்பது
முள்ளின்மேலிருப்பதுபோன்றுள்ளதோ, உமக்கு?

ரேணு.—அப்படியா அதற்குப் பொருள் கொள்கிறீர்? எத்
தனை நான்தான் பிறர் விட்டிலிருப்பதென்று சொல்
லுகிறார்கள் போலும்.

கம.—இது பிறர் விடா? என் விடாகவிருந்தாலென்ன
அவர் விடாகவேயிருந்தால்தானென்ன? நான் பிறர்
தகத்துக்கு வந்தால் அறுமாதம் ஒரு வருஷம் இருப்ப
தில்லையா?

வீர.—அதற்கும் இதற்குமா ஒப்புமை சொல்கிறது? குழ
க்கை அமரவலிமான் அறியாத சிறுவன், ராஜ்யம்
காறுமாறியப் போய்விடும். நான் போகவேண்டியது
அவசியம்தான்.

கம.—இன்னும் பத்துநாள் இருந்தானிட்டிப் போங்கள்.

வீர.—பத்து நாள்? முடியவே முடியாது. நாளைக்கே
புறப்படவேண்டும்.

கம.—கீர் வேண்டுமானால்போம். ரேணுகமாதத்திரம் இங்
கே யின்னும் சில்காளிருந்துவிட்டு வரட்டும்.

ரேணு.—அவரைவிட்டுப் பிரிந்து ஒரு கஷணம் கடனிருக்க
முடியாது. அது தர்மமன்று; நியாயமுமன்று.

கம.—போகட்டும்; நீங்கள் இருவரும் பிடிவாதமாகச்
சொல்லுகிறபடியால், இன்னும் ஒருவாரமிருந்து விட்
டுப் போங்கள்.

ஸீர.—என்ன சொன்னாலும் கேட்க மாட்டீர்களென்கின்
றாயே, காளைக்கே புறப்பட்டுவிடவேண்டும்.

கம.—உங்களுக்கென்று அநேகம் வஸ்துக்கள் கொண்டு
வரும்படி சொல்லியனுப்பியிருந்தேன். பாதிவந்து
விட்டன. இன்னும் பாதிவரவில்லை. வந்தவுடன்
புறப்படலாம்.

ஸீர.—வராமலே யிருந்துவிட்டால் உங்கள் ஊருக்குப்போ
காமலே யிருந்துவிடுகிறதா?

கம.—அப்படியில்லை. காளைக்கே எல்லாம் வந்துவிடும். வந்
தவுடன் புறப்படலாம். உங்களுக்குப் பட்டாலும் ஜரி
கையாலும் ஒரு மேலங்கவஸ்திரம் ஒன்று செய்யச்
சொல்லியிருந்தேன். அது வரவில்லை. வந்ததும் புறப்
பட்டுவிடலாம்.

ஸீர.—ஓ இனாமாகக் கொடுத்திருக்கும் சாமான்கள் எல்
லாம் கொண்டுபோவதற்கே அநேகம் வண்டிகளிலேண்
டி யிருக்குமே; தந்தப்பெட்டிகீள், காச்சீர்ச்சால்வை
கள், பொன் வெள்ளித்தடிகள், விலையுயர்ந்த ஆபரண
ங்கள், பட்டுவஸ்திரங்கள், படங்கள் முதலானவை
கள் போதாవా? ஓ என்ன சொன்னாலும் கேட்கமாட்
டேன். காளைவாகையின் புறப்படவேண்டியதுதான்.

கம.—அப்படியானால் நான் என்ன செய்கிறது? அதற்குள்
வஸ்திரம் வந்துவிட்டால் கலம்; அருமையானவேலை
ப்பாடுள்ளதாகையால் என்முன்பாகவே உடுத்துக்
கொண்டு நிற்பதை நான் பார்க்கவிரும்புகிறேன்.

ஸீர.—வந்தால்வரட்டும்; வராதபோனால், நான் போனபிறகு
ஊருக்கு அனுப்பிவிடு, தயவுசெய்து நான் புறப்படுவ
தற்கு ஏற்பாடுகள் செய். காணும் பொய் உன் கணவ
னரிடத்தில் கலந்து வார்க்கை சொல்லிவருகிறேன்.

(தாமசம் போதல்)

அங்கம் 5.

முகலாஸது காம்.

பிரதாபகரத்தரண்மனை தீர்பார் மண்டபம்.

(முகலாஸது, அமரஸிம்மன், அலிம்மதேவன், பிரதீபிஷித்
முதலியோர் பரிவாரங்களுடன் வருதல்).

வீரமாதேவன்.—பார் தீர்த்தபாத்திரைபோய்த் தகமாய்த்
திரும்பிவந்ததற்காகக் கோயில்களில் பிரபர்த்தனைகள்
கடக்கட்டும்.

பிருதிவிஸிம்மன்.—மகாராஜ! அம்மாதிரியே ஏற்பாடு செய்
துவிட்டேன்.

வீர.—நல்லது; நாம் வெளியே போயிருக்கையில் நமது
தம்பி அமரஸிம்மன் செவ்வையாய் அரசுபுரிந்தன
ரல்லவா?

பிரு.—மகாராஜ! அவரை வைத்துக்கொண்டு செல்வது
முகஸ்துதியென்றெண்ணலாம்; உண்மையிலேயே நக்
கனார்போலவே அரசு புரிந்தனர். ஒரு விதமான
குறையும் இல்லை.

வீர.—சிறப்பல்ல சகதோஷம்; அவ்வாறுதான் இருக்க
வேண்டுமென்று எனது விருப்பமும்; நான் இனி
யும் புண்ணியகேஷத்தி தரிசனத்துக்காகப் புறப்பட
வாமென்றிருந்ததற்கு இது நல்ல சதுனமாகின்றது.
சூதலால் அவரே விரி ராஜ்யமரசம் புரிபட்டும்.

அமரஸிம்மன்.—அண்ணா! குருசிலின் தலைநிலப் பனங்கா
யைத் தூக்கிவைத்ததுபோல, வயதிலும், அநுபவத்
திலும் நினையவஞான எவயீது பெருஞ்சுமைமாயிய
ராஜ்யத்தை எற்றிவைத்துவிட்டார்கள். பிருதிவிஸிம்
மனும் அஸிம்மதேவனும் இன்னாமன்றிருந்தால் நான்

பட்டி நுக்கக்கூடிய கஷ்டம் கொஞ்சநெஞ்சமாகவிருக்
காது. எல்லாம் அவர்கள் உதவியால் தான் நடந்தது.
வீர.—அவர்களுக்கு என் முழு நன்றியையும் செலுத்துக
மேன்: அவர்களிருக்கையில் உனக்கேன் கவலை?
நான் மறுபடியும் தெருவினை பிரேசசங்களுக்குப் போ
வதாகவிருக்கமேன்.

அம.—அண்ணா! நாங்கள் எவ்விரும் சொல்லுகிறீர்களே
அவ்விரும் நடக்கச் சித்தமாகவிருக்கமேன்.

வீர.—மலது; அமைப்பற்றிப் பிறகு சிந்திப்பாய்: நமது
தங்கை கமலாவதி கமக்குக்கொடுத்திருக்கும் வரிசை
களை நம் நாட்டு ஜனங்கள் காணும்படி இங்கு எடுத்
துப்பப்பபச் சொல்லு.

(அரங்கம் மீண்டும் போதல்.)

பிசு.—மகாபாஜ! நாங்கள் வெளியே போயிருந்தபோது,
பாமலிம்மர் இறந்ததைப்பற்றி நான் உமேர் கவலை
செய்தனர். அவர்களையெல்லாம் அமரலிம்மர் சிறை
யிலிவைத்துவிட்டனர்.

வீர.—சந்தேகமும்; அவன் செய்த காரியங்களை யெல்லாம்
சொல்லும், கேள் போம்.

பிசு.—பிரதாப நகரத்தில் தர்ம வைத்தியசாலைகள் நான்கு
வழங்குத்தினர்; நாட்டுக்குடிகள் சமரசரங்களை எளி
தில் அனுப்பித் தெரிந்துகொள்வதற்காக அஞ்சல்கள்
வழங்குத்தியிருக்கிறார்.

நரலிம்மதேவன்.—நமது நாட்டிலுள்ள கோட்டைகளை யெ
ல்லாம் பாண்படுத்திவிட்டார். குகைப்பள்ளங்
களை விருத்தியாக்கினர். குடகளை வருத்தாமலேயே
வருமபடியை அதிகரித்துவிட்டார்.

பிசு.—நியாயம் சொல்லுவதில் அவருக்கு இன்னமில்லா
மலை செய்துகொண்டார்.

வீர.—அப்படியானால், சிங்களச் சொல்வதைக்கட்டால், என்னைக் காட்டிலும் அவன் செம்மையாய் ஆண்டனன்மீபால் தோன்றுகின்றது. எனக்கு அப்படிப்பட்ட தம்பிரியிருப்பது மேலான கவுரவமாகின்றது. இனிமேல் அவனுக்கே காடறிய முடிந்திருப்பது என் திருச்சஞ்சாரம் செய்யப்போகிறேன்.

பிரு.—மகராஜ்! அப்படி எங்களைக் கைவிடக்கூடாது; இருவரும் இருக்கவேண்டும். கைவிடாமல் காத்தளிப்பது சங்கம் கடமையல்லவா? இரண்டு கன்றி னுக்கிவரும் ஒரு ஆமைப்போல் எங்களைச் செய்து விடக்கூடாது.

வீர.—எனக்கோ பாஜமத்தின் பிரப்பிஸ்கை; புண்ணிய சேஷத்திரதரிசனத்தலும் தீர்த்த ஸ்நாகத்திலும் மனம் மேலாடுகின்றது. ஆகலில் தான் சொன்னேன்.—இந்தா வந்துவிட்டான்.

(அமரவன்மான் வருதல்).

அம.—அண்ணா! எல்லாபொருள்களும் வந்துவிட்டன.

வீர.—கன்னது: சபையில் அழகாய்ப்பாற்பிழைக்கச் சொல்லு. (சேவகர்க்குப் பிழைத்தல்.) அந்தத் தந்த பெட்டி விசாகாபட்டினத்தில் செத்ததாம். எவ்வளவு அழகாகவிருக்கிறது பாருங்கள்: ஒரு பக்கத்தில் மகா கிஷ்ணுனின் தசாவதாரவருவங்கள், மற்றொரு பக்கத்தில் சிலப்பரின் திருவிளையாடல்கள்: காக்கள் பானமும் மரத்தக்கற்களாடிலுள்ளன. இந்தத் துணைப்பாருங்கள். ஒரு பிரக்குள் அடங்கிவிடுமேயிருக்கிறது சம்பி, கமக்கு ஒரு அற்புத மேலாடைபொன்ம கொடுத்தானே, காலாவதி. அது எங்கே? காய் புறப்பட்டிக் கொஞ்சதூரம் வந்ததாம் தான் அது வந்ததாம். உடனே ஒரு ஆள் வரம்

கொடுத்தனுப்பினான். அதை அப்படியே வாங்கிக்
கைப்பெட்டிக்குள் வைத்துவிட்டோம். அதை மெய்
த்துவரச்சொல்லு. (ஒரு சேவகன் ஒடிப்போய் துதிதான்
திருமீ வந்தல்).

பிரு.—துதிதான் கையில் வாங்கி மகாராஜ். அருமைவேலைப் பாடு
ள்ளதா கமேவயிருக்கிறது; ஆனால் ஒருவிதமான தர்நா
பற்றமுண்டாகின்றது.

ஸீர.—பெட்டிக்குள் வைத்திருந்ததினால் அக்கெட்டவ
சனை யுண்டாகலாம்.

பிரு.—மகாராஜ்! இங்கே; இதைப்பான்பளம்பையும் துர்நாற்
தத்தையும் பார்த்தால் எந்த சந்தேகமாகவிருக்கி
றது.

ஸீர.—வெகுளளாகச் சிரமப்பட்டுச் சம்பாதித்துப் பிரிய
முடன் கொடுத்த துகிலில் சந்தேகமா! இங்கே
கொடும் அதைமேலே தரித்துக்கொள் ளுவோம்.

பிரு.—மகாராஜ்! இதைப்பரிசீலனை செய்துநிதகு தரித்
துக்கொள்ளலாம். அரண்மனை வைத்தியரைக் கூப்
பிடு சொல்லுங்கள்.

(ஒரு சேவகன் போதல்).

ஸீர.—நான் சொல்வதைக்கேளும்: இதில் ஒன்றும் சந்தே
கத்துக்கு இடமில்லை. இங்கே கொடும், கையில் வாங்கிப்
போத்தக்கொன்னால். அழகாக விருக்கிறது. அக்
கண்ணாடியில் உருவம் எவ்வளவு மேன்மையாக விள
ங்குகிறது, பாருங்கள்.

அம.—அண்ணா! இதைகளை வயல்லாம் எடுத்துப்போகச்
சொல்லாதிமா?

ஸீர.—எடுத்துப்போகலாம். இன்னமதுதான் நாம் இதை
வாண்டோம் உடையாய் விரிப்போம்.

(சேவகர்கள் வரிசைப்பொருள்களைப் பத்திரமாய் எடுத்துப்போதல்).

பிரு.—மகாராஜ! என்ன முகத்தில் அதிகமாக வியர்வை யுண்டாகின்றதே?

அம.—முகம் வாட்டமடைகின்றதே.

பிரு.—உடம்பு நடுக்கமுறுகிறாற்போலுள்ளதே.

வீர.—பேச முடியவில்லை; உடம்பெல்லாம் எரிகின்றது. மயக்கம் வருகின்றது.

பிரு.—மேலாடையின் வேகம்போன்றுள்ளது; அதை யெடுத்துவிடுகிறேன்.

(எடுக்கப் போதல்).

வீர.—இல்லை. இல்லை; நாகம்—எரிச்சல்—அமரஸிம்மா! பேச—

(மயங்கிச் சிங்காதனத்தில் சாருதல்.)

பிரு.—வைத்தியர் வருகிறாரா, பாருங்கள்.

(சேவகர் இருவர் போதல்.)

முகத்தில் கொஞ்சம் தண்ணீரைத் தெளியுங்கள்.

(சேவகன் ஒருவன் முகத்தில் நீரைத் தெளித்தல். அரசன் கண்ணை விழித்துப்பார்த்தல்.)

வீர.—ஏதோ மோசம்தான் போல் தோன்றுகிறது. கண்ணை மறைக்கின்றது; மார்படைக்கின்றது. எரிச்சல் தேகமெல்லாம் உண்டாகின்றது. ஐபோ! தம்பி—மோசம்!—கமலாவதி—செய்து—

(சோர்ந்து விழல்).

அம.—ஜமேதார்! எல்லோரையும் வெளியிலனுப்பிவிடு.

(ஜனங்களெல்லோரும் திடுக்கிட்டுப்போதல்).

(வைத்தியர் வருதல்).

பிரு.—வைத்தியரே, மகாராஜாவுக்கு உடம்பு எப்படியிருக்கிறது, பாருங்கள்.

வைத்தியர்.—(கிட்டப்போய்ச் கையைப்பிடித்துப்பார்த்து)—இதென்ன விரீதம்; நாடி ஓடவில்லையோ! (தாழ்ந்த குரலில்) முச்சடங்கிவிட்டதே.

பிரு.—இந்த மேல் வஸ்திரத்தைப் பாரும்த். (அரசன் போர்த் திருந்த வஸ்திரத்தை யெடுத்துக் கொடுத்தல்.)

வைத்தியர்.—(கையில் வாங்கிக்கசக்கி முசூந்துபார்த்து) ஐயோ யார் செய்த வேஸ்டிரது? விஷத்தைத்தடவிவைத்திருந் தக்கின்றனரே!

(கீழே போடல்).

பிரு.—நான் முன்பேயே அப்படித்தான் சந்தேகிக்கிறேன்.

அம.—கமலாவதிதான் இப்படிச் செய்திருப்பாள். உடையை அவர் இருக்கும்போதே கொடாமல், அவர் ஊருக்கு ப்புறப்பட்டி வந்ததும் கொடுத்ததே அவள் துரோக சிந்தனையைக் காட்டுகின்றது. ஐயோ! அண்ணா! ஊரிலிருந்துவந்து இரண்டு நாள்கள்கூட ஆக வில்லையே!

நர.—உடனே ஜெயபூருக்குத் தூதனுப்பி, சங்கதியை விசாரிக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

பிரு.—அதுதான் சரி, இப்போது மேல் ஆகவேண்டியவைகளை யோசிப்போம். புரோகிதரை வாவழைத்து ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

(போதல்).

நர.—பிரபுவே! நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள்; நான் போய் வந்துவிடுகிறேன்.

(போதல்).

அம.—ஐயோ! அண்ணா! அகாலமிருத்யு வந்துவிட்டானே! பிரியமாக நடிப்பவன்போல நடித்துக் கொன்றுவிட்டாளே, பானி கமலாவதி. அண்ணா! அண்ணா! என் றினியும்மைக்காண்பேன்! உம்முடைய விராமும்தீர மும் யாருக்குவரும்! அண்ணா! அண்ணா!

(அரற்றுதல்) (தொழிதல்).

இரண்டாம் களம்.

ஜேயபூர்.

தெருவிதி: நாலைந்துபேர் வருதல்.

முதலாவதவன்.—என்ன அரண்மனையெல்லாம் அமளியா
கவிருக்கிறது?

மூன்று.—உனக்குத் தெரியாதா? பிரதாபநகரத்து வீரமா
தேவனை நமது ராணி விஷமிட்டுக் கொன்றுவிட்டா
ளாம்.

இரண்.—முன்பு இங்கே வந்திருந்தாரே, அவரையா?

முதலா.—இவ்விடத்தை விட்டுப்போய் இன்னும் பத்து
நாள் கூட ஆகவில்லையே.

நான்கா.—எப்படிக்கொன்றான்?

மூன்று.—ஒரு வேஷடியில் விஷத்தைத் தடவிக்கொடுத்தா
ளாம். அதையவர் உடுத்துக்கொண்டதும் இறந்து
போய்விட்டாராம்.

இரண்.—இந்த சமாசாரம் எப்படித் தெரிந்தது?

மூன்று.—அங்கேயிருந்து தூதன் வந்திருக்கிறான்: அதை
விசாரித்தார்கள். குற்றம் ருசுவானபடியால் ராணியை
நெருப்புக்குழியில் தள்ளிவிடப்போகிறார்கள்.

இரண்.—எவ்விடத்தில்?

மூன்று.—அரண்மனை மைதானத்தில் ஓர் பெரிய குழி வெ
ட்டியிருக்கிறது; அதில் விரகும் கட்டையும் கொண்டு
வந்து அடுக்கியிருக்கிறார்கள். இன்றையதினம் சாயந்
தரம் அக்குழியில் நெருப்பை மூட்டி, எரிந்துகொண்
டிருக்கையில் அவளைத் தள்ளிவிடப்போகிறார்கள்.

முதலா.—நாமெல்லோரும் போகலாமா?

மூன்று.—நாமெல்லோரும் பார்ப்பதற்காகத்தான் வெளி
யில் குழிவெட்டினார்கள்.

இரண்.—மகாராஜா சம்மதித்தாரா?

மூன்று.—பிரதாபநகரத்தரசனுடைய சம்மந்தத்தினால் தமக்கு கவுரவமுண்டென்று எண்ணிக்கொண்டு அவர் இருக்க, இந்தப் பிசாசு இப்படிச்செய்துவிட்டது.

நான்கா.—இவளுக்கு இதுவும்போதாது. கண்டதுண்டமாய் வெட்டி நெருப்பில் போடவேண்டும்.

இரண்.—இதற்குத்தான இவ்வளவுதூரம் வருந்தி அழைத்துவந்து பெரியவிருந்து செய்தாள்.

மூன்று.—பெரிய ராக்கூவலி என்றால் இவள்தான்.

முதலா.—ராக்கூவலிகளிலேயும் கொலைபாதகி. இவளை நன்றாய்க்கொல்லலாம்.

நான்கா.—அவர் எவ்வளவு நல்லவர்: அவரைக்கொன்று விட்டாளே.

இரண்.—நன்றாய்க் கொல்லவேண்டும் இவளை. நாம் எல்லோரும் வேடிக்கைபார்க்கப் போவோம்.

(எல்லோரும் போதல்).

முற்றிற்று

MAHAMAHOPADHYAYA
V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

